Sadhu Sundar Singh

”LA PICIOARELE MAESTRULUI”

(Conversatia lui Sundar Singh cu ISUS CRISTOS)

CUPRINS

Prefaţa editurii
Prefaţa autorului
Introducere
I. Manifestarea prezenţei lui Dumnezeu
Partea întâi
Partea a doua
II. Păcatul şi mântuirea
Partea întâi
Partea a doua
III. Rugăciunea
Partea întâi
Partea a doua
Partea a treia
IV. Servirea semenilor
Partea întâi
Partea a doua
V. Crucea şi misterul suferinţei
Partea întâi
Partea a doua
VI. Raiul şi iadul
Partea întâi
Partea a doua
Rugăciune

Prefaţa editurii

Sundar Singh este un binecunoscut înţelept şi iluminat indian. El s-a născut în anul 1889 în India, în oraşul Rampur, regiunea Punjab şi a murit în anul 1933. A fost crescut în spiritul culturii şi religiei indiene; încă de mic, mama sa obişnuia să-l ducă la un *sadhu,* un om sfânt care trăia în pădure, în solitudine.

Când Sundar avea doar paisprezece ani mama sa, pe care o iubea foarte mult, a murit. Rămas fără dragostea şi căldura ei părintească Sundar a devenit un tânăr foarte impulsiv. Crescut fiind în spirit tradiţionalist el se împotrivea oricărei idei, credinţe sau religii străine şi mai ales creştinismului. Ura sa împotriva creştinilor a culminat cu arderea pagină cu pagină a Bibliei în public.

© Biblioteca Spirituală

Aspiraţia lui de a cunoaşte sensul vieţii era atât de mare încât a decis că se va arunca sub roţile trenului dacă Dumnezeu nu-i va revela adevărata Cale a Păcii interioare. În noaptea în care se ruga fierbinte lui Dumnezeu să-i arate Calea, aşteptând ora de sosire a trenului (sub care voia să se arunce dacă nici o revelaţie nu ar fi survenit) i s-a arătat Însuşi Isus Hristos care l-a privit cu compasiune şi l-a întrebat: „*De ce vă persecuţi? Am murit pentru tine...*".

Această experienţă spirituală extraordinară a transformat complet viaţa tânărului Sundar. Datorită devoţiunii totale faţă de Isus a fost îndepărtat de familia lui şi a îmbrăcat roba portocalie a *sadhu-şilor.* Purtând cu sine doar Noul Testament el a început să răspândească mesajul iubirii, păcii şi al renaşterii prin şi întru Isus în întreaga lume. A călătorit mai întâi prin India şi Tibet, apoi în Occident: în Marea Britanic, în Statele Unite, în Australia în 1920 şi din nou în Europa în anul 1922. Simplitatea, iubirea şi libertatea obţinute prin iubirea şi devoţiunea faţă de Hristos impregnează mesajul său, indiferent de limba în care este rostit.

După prima viziune a lui Isus Sundar Singh a mai avut nenumărate experienţe spirituale de acest gen: ele apăreau spontan, în timp ce se ruga sau medita, uneori şi de câte opt sau zece ori într-o lună. El a avut, deci, parte de graţia de a fi *la picioarele Maestrului,* la picioarele lui Isus Hristos, de a-I pune întrebări şi de a-I asculta cuvintele simple, pătrunse de Adevăr, care răspundeau nelămuririlor sale.

Scriind cartea pe care o aveţi acum în mână Sundar Singh împarte cu noi această graţie, revelându-ne din adevărurile tulburătoare care i-au fost şi lui revelate. Exprimarea lor este simplă, firească şi emană radiaţia plăcută, liniştitoare, inspiratoare şi iluminatoare a Celui care le-a rostit. Uneori mesajul trimite la fragmente din Vechiul Testament şi din Noul Testament care au menirea de a puncta evenimente arhetipale din viaţa omenirii sau de a sublinia anumite semnificaţii. Ele conţin adevăruri etern valabile (*despre care au vorbit dintotdeauna marii înţelepţi ai omenirii şi Sfintele Scripturi*) sau pilde de comportament pline de învăţăminte valoroase pentru viaţa fiecărui om.

Textul este impregnat de iubirea Maestrului pentru discipol şi de devoţiunea profundă a discipolului faţă de Maestru, faţă de Isus. Sundar Singh însuşi ne sfătuieşte să citim având mintea liniştită şi într-o stare de devoţiune faţă de Dumnezeu, pentru a putea pătrunde esenţa revelaţiilor, pentru a putea simţi ceea ce a vrut să ne transmită şi, ceea ce este şi mai important, pentru a le putea transpune în viaţa noastră de zi cu zi, în faptele, gândurile şi vorbele noastre.

Cartea este expresia unei minţi controlate şi rafinate prin experienţă şi meditaţie şi aleasă de către Dumnezeul iubirii şi al compasiunii să-L facă cunoscut în viaţă ca şi în cuvinte.

Viaţa lui Sundar Singh a constituit un adevărat exemplu spiritual: cei care l-au cunoscut spun că era nu numai o prezenţă plăcută, ci şi o forţă impulsionantă pentru vieţile celor mulţi care au stat, alături de el, *la picioarele Maestrului.* Iar în ceea ce priveşte cuvintele sale - ele se caracterizează prin simplitate şi bun simţ, având în acelaşi timp semnificaţii profunde şi pătrunzând în însăşi esenţa problemelor spirituale.

Fie ca aceste experienţe spirituale deosebite ale lui Sundar Singh să ne transforme şi să ne îmbogăţească şi nouă viaţa, aducându-ne împreună *la picioarele Maestrului,* la picioarele Domnului nostru Isus Hristos, Cel ce sălăşluieşte tainic în inima fiecărui dintre noi.

Punem această carte *la picioarele Maestrului...*

Prefaţa autorului

„*Voi Mă numiţi pe Mine: Învăţătorul şi Domnul, şi bine ziceţi, căci sunt.*" (***Ioan 13:13***)

„*Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.*" (***Matei 11:29***)

Nu este nimic atât de perfect în lume ca faptul de a fi deasupra obiecţiilor şi criticilor. Chiar soarele, care ne dă lumina şi căldura nu este lipsit de pete. Totuşi, acestea nu îl împiedică să-şi facă datoria cu regularitate. El ne este indispensabil pentru a putea duce la bun sfârşit ceea ce ni s-a dat spre înfăptuire şi pentru ca vieţile noastre să dea rod.

© Biblioteca Spirituală

Adevărurile din această carte mi-au fost revelate de către Maestru şi mi-au influenţat profund viaţa; unele dintre ele au fost folosite în predicile pe care le-am ţinut în Europa, America, Australia şi Asia. La cererea mai multor prieteni le-am adunat acum în această cărticică şi deşi este posibil ca în prezentarea lor să existe unele imperfecţiuni, sunt sigur că cei care le vor citi într-o stare de devoţiune şi cu mintea liniştită vor putea beneficia de pe urma lor, aşa cum am beneficiat şi eu.

Mi-ar fi fost imposibil să prezint aceste adevăruri care mi-au fost revelate altfel decât în parabole; pe de altă parte folosirea parabolelor a făcut ca sarcina mea să fie cu mult mai uşoară.

Mă rog ca, aşa cum Dumnezeu, în graţia şi compasiunea Sa, m-a binecuvântat cu aceste adevăruri, la fel să binecuvânteze pe fiecare cititor. Al vostru umil servitor, Sundar Singh…

INTRODUCERE

Prima viziune

Odată, într-o noapte întunecată, m-am dus singur în pădure pentru a mă ruga şi, aşezându-mă pe o stâncă, I-am înfăţişat lui Dumnezeu dorinţele mele profunde şi I-am implorat ajutorul. După scurt timp am văzut un om sărman venind către mine şi m-am gândit că vine pentru a-mi cere de pomană deoarece părea flămând şi înfrigurat. l-am spus: „*Eu sunt un om sărman şi, în afară de această pătură, nu am nimic. Mai bine du-te în sat şi cere acolo ajutor*", în timp ce-i spuneam acestea, El a venit în faţa mea într-o strălucire de lumină şi, binecuvântându-mă, a dispărut imediat. Vai, vai! îmi era acum clar că Acesta fusese Maestrul meu preaiubit care venise nu pentru a cere de la o sărmană creatură ca mine, ci pentru a mă binecuvânta şi a mă îmbogăţi spiritual[1]. Am rămas plângând şi deplângându-mi prostia şi lipsa de viziune spirituală.

A doua viziune

Într-o altă zi, terminându-mi munca, m-am dus din nou în pădure pentru a mă ruga şi, aşezându-mă pe aceeaşi stâncă am început să mă gândesc ce binecuvântări să cer. La un moment dat, în timp ce eram adâncit în gânduri am observat că lângă mine era o fiinţă. Judecând după îmbrăcăminte şi după felul de a vorbi mi s-a părut a fi un devotat servitor al lui Dumnezeu. Dar ochii îi străluceau de viclenie şi, când a vorbit, respiraţia sa părea să emane aerul iadului.

El mi s-a adresat astfel: „*Domnule sfânt şi onorat, te rog să mă ierţi că ţi-am întrerupt rugăciunile şi ţi-am perturbat liniştea, dar este de datoria omului să îi ajute pe ceilalţi şi de aceea am venit să-ţi spun ceva important. Viaţa ta pură şi lipsită de egoism a făcut o impresie profundă nu numai asupra mea, ci şi asupra unui mare număr de persoane pline de devoţiune. Dar, deşi în numele lui Dumnezeu ţi-ai sacrificat corpul şi sufletul pentru alţii, nu ai fost niciodată pe deplin apreciat. Ceea ce vreau să spun este că, fiind creştin, doar câteva mii de creştini sunt sub influenţa ta, iar unii dintre aceştia nu au încredere în tine. Ar fi bine să devii hindus sau musulman ajungând astfel un mare lider! Ei caută un asemenea conducător spiritual. Dacă accepţi această sugestie a mea trei sute zece milioane de hinduşi şi musulmani vor deveni adepţii tăi şi ţi se vor închina*."

Imediat ce am auzit acestea m-am grăbit să-i spun: „*Piei, Satană! Am ştiut imediat că eşti un lup îmbrăcat în blană de oaie! Singura ta dorinţă este să renunţ la cruce şi la calea strâmtă care duce către Viaţă şi să aleg calea cea largă a morţii. Maestrul meu Însuşi este mulţimea mea şi tot ceea ce am, Cel care Şi-a dat viaţa pentru mine şi trebuie să-mi sacrific Lui viaţa şi tot ceea ce am, pentru că El este totul pentru mine. Pleacă, deci, pentru că nu am nimic de-a face cu tine*."

Auzind acestea el a plecat scrâşnind de furie. Iar eu, cu ochii în lacrimi, am început să mă rog din tot sufletul: „*Doamne Dumnezeule, Acela care eşti totul pentru mine, viaţa vieţii mele şi spiritul spiritului meu, caută cu milă către mine şi umple-mă cu Duhul Tău sfânt astfel încât în inima mea să nu mai fie loc decât pentru iubirea faţă de Tine!* ***Nu caut de la Tine alt dar decât pe***

[1] *"Căci cunoaşteţi harul Domnului nostru Isus Hristos, că El, bogat fiind, pentru voi a sărăcit, ca voi cu sărăcia Lui să vă îmbogăţiţi."* (***2 Corinteni 8:9***)

© Biblioteca Spirituală

***Tine Însuţi, Tu care eşti dătătorul vieţii şi al tuturor binecuvântărilor ei**. De la Tine cer, nu de la lume sau de la comorile ei; nici măcar de la ceruri nu cer, ci doar de la Tine Însuţi doresc şi cer! Căci acolo unde eşti Tu, acolo este Cerul. Foamea şi setea inimii mele pot fi satisfăcute doar cu Tine, - Cel care i-ai dat viaţă! O, Creator al meu, Tu mi-ai creat inima doar pentru Tine şi nu pentru altcineva. De aceea, această inimă nu-şi poate găsi pacea decât în Tine, Cel care ai creat-o şi ai sădit în ea această dorinţă de repaus! Îndepărtează, deci, de la inima mea tot ceea ce Ţi se opune şi pătrunde în ea, locuieşte şi domneşte pentru totdeauna. Amin!*"

Când am revenit din această rugăciune am văzut în faţa mea o minunată fiinţă strălucitoare, scăldată în lumină şi de o neasemuită frumuseţe. Nu a spus nici un cuvânt şi, fiindcă ochii mei erau plini de lacrimi nu am văzut-o prea clar. Din ochii Ei ţâşneau cu o foarte mare putere raze de iubire dătătoare de viaţă asemănătoare fulgerului care mi-au impregnat fiinţa şi mi-au îmbăiat sufletul. Imediat am ştiut că iubitul meu Salvator se afla în faţa mea. M-am ridicat de pe stânca pe care şedeam şi am căzut la picioarele Sale. El ţinea în mâna sa cheia inimii mele. Deschizând templul interior al inimii mele cu cheia iubirii sale El l-a umplut cu prezenţa Sa şi oriunde priveam, în interior sau în exterior nu-L vedeam decât pe El.

Am ştiut atunci că inima omului este chiar tronul şi citadela lui Dumnezeu şi că atunci când El intră acolo să locuiască începe Cerul. În aceste câteva clipe El mi-a umplut atât de mult inima şi a vorbit în cuvinte minunate pe care nu le-aş putea reda chiar dacă aş scrie multe cărţi. Pentru că aceste lucruri cereşti pot fi explicate doar în limbajul ceresc, iar limbile pământene nu sunt suficiente pentru ele. Şi totuşi, voi urmări să vă expun câteva dintre aceste aspecte cereşti care mi-au venit de la Maestru prin intermediul viziunilor. S-a aşezat pe stânca pe care stătusem, iar eu am rămas la picioarele sale; astfel a început între Maestru şi discipolul Său următoarea conversaţie:

I. MANIFESTAREA PREZENŢEI LUI DUMNEZEU

Partea întâi

Discipolul: O, Maestre, fântână a Vieţii! De ce te ascunzi de cei care Te adoră şi nu bucuri ochii care doresc să Te vadă?

Maestrul. 1. Copilul meu, adevărata fericire nu provine din vederea ochilor, ci din viziunea spirituală şi depinde de inimă. În Palestina mii de oameni M-au privit, dar nu toţi au obţinut adevărata fericire. Prin ochii muritori pot fi percepute doar lucrurile muritoare, pentru că ochii cărnii nu pot privi un Dumnezeu nemuritor şi nici pe fiinţele spirituale. De exemplu, tu însuţi nu-ţi poţi vedea propriul tău spirit. Atunci, cum poţi să-ţi vezi Creatorul? Dar atunci când ochii spirituali sunt deschişi cu siguranţă Îl vei vedea pe El, care este Spiritul[2]. Deşi tu acum Mă vezi, nu Mă vezi cu ochii tăi de carne, ci cu ochii spiritului.

Dacă, aşa cum spui tu, mii de oameni M-au văzut în Palestina atunci s-au deschis ochii lor spirituali sau Eu am devenit muritor? Răspunsul este: Nu, Eu am luat un corp muritor astfel încât în el să pot răscumpăra păcatele lumii; şi, când lucrarea Salvării celor păcătoşi a fost săvârşită, ceea ce era nemuritor a transfigurat în glorie ceea ce era muritor. Astfel, după înviere, au putut să Mă vadă doar aceia care au primit viziunea spirituală.[3]

2. Mulţi sunt în această lume cei care ştiu despre Mine, dar nu Mă cunosc; adică, ***ei nu au nici un fel de relaţie personală cu Mine; de aceea nu au adevărata înţelegere a natu-rii Mele, nu cred în Mine şi nu Mă acceptă ca fiind Salvatorul şi Stăpânul lor.***

Este ca şi cum cineva i-ar vorbi unui om orb din naştere despre culori cum ar fi roşu, albastru, galben; acesta va rămâne total inconştient de frumuseţea şi farmecul lor. El nu le poate atribui nici o valoare deoarece doar a auzit despre ele şi cunoaşte diferitele lor nume. Dar în privinţa culorilor el nu poate avea nici o concepţie autentică până când ochii săi nu se vor

---

[2] *"Duh este Dumnezeu şi cei cărei se închină trebuie să I se închine în duh şi adevăr."* (***Ioan 4:24***)

[3] *"Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi şi I-a dat să se arate. Nu la tot poporul, ci nouă, martorilor dinainte rându-iţi de Dumnezeu, care am mâncat şi am băut cu El, după învierea Lui din morţi."* (***Faptele apostlilor 10: 40-41***)

© Biblioteca Spirituală

deschide. La fel, până când ochii spirituali ai omului nu se deschid, oricât de învăţat ar fi, el nu Mă poate cunoaşte, nu-Mi poate vedea gloria şi nu poate înţelege că Eu sunt Dumnezeu întrupat.

3. Sunt multe fiinţe credincioase care sunt conştiente de prezenţa Mea în inimile lor; aceasta le aduce viaţă spirituală şi pace, dar nu mă pot vedea. Ochiul poate vedea multe lucruri; totuşi, dacă picurăm leacuri în ochi el nu mai vede pentru câteva clipe. Prezenţa leacului este însă resimţită ca fiind purificatoare a ochiului interior şi ca aducând puterea vederii.

4. Adevărata pace care este generată de prezenţa Mea în inimile celor care cred cu adevărat, nu poate fi văzută; simţindu-i puterea ei devin însă cu adevărat fericiţi. Ei nu pot vedea nici această fericire a minţii sau a inimii prin care se bucură de pacea prezenţei Mele. La fel, simţul gustului care rezidă în limbă şi dulceaţa percepută de aceasta din urmă sunt ambele invizibile. În acelaşi mod, Eu dau copiilor Mei viaţă şi bucurie cu ajutorul manei ascunse pe care lumea cu toată înţelepciunea sa, nici nu o cunoaşte, nici o poate cunoaşte[4].

5. Uneori, în timpul unei boli facultatea gustului este perturbată şi, în acea perioadă, oricât de gustoasă ar fi mâncarea ce i se dă persoanei bolnave, aceasta nu simte nici un gust. În acelaşi fel, păcatul perturbă savoarea aspectelor spirituale, în asemenea situaţii cuvântul Meu, adorarea spirituală şi prezenţa Mea îşi pierd atracţia pentru păcătos şi, în loc să le fructifice pentru creşterea sa spirituală, el începe să le combată şi să le critice.

6. Mulţi credincioşi - asemeni omului orb din naştere care-şi recapătă vederea - sunt capabili să-L vadă pe Isus ca profet şi ca Fiu al Omului, dar nu îl privesc ca fiind Hristos şi ca Fiu al lui Dumnezeu[5] până când nu Mă voi revela lor a doua oară în glorie.

7. O mamă lucra odată în grădină printre nişte tufişuri dese, iar fiul ei a venit să o caute plângând. A mers prin toată grădina, dar nu a găsit-o. Un servitor i-a spus: Copile, nu plânge! Uită-te la pomii din grădină şi la toate florile minunate din ea! Vino! Voi culege câteva pentru tine! Dar copilul plângea: Nu, nu, eu o vreau pe mama! Mâncarea pe care mi-o dă ea este mai minunată decât toate fructele grădinii, iar iubirea ei este mult mai dulce decât toate aceste flori; tu ştii că toată această grădină este a mea pentru că tot ceea ce are mama mea este şi al meu. Nu! Eu o vreau pe mama mea! Când mama ascunsă în tufişuri a auzit acestea s-a grăbit să iasă, a luat copilul în braţe şi l-a strâns la piept, acoperindu-l cu sărutări; în acea clipă grădina a devenit pentru copil un adevărat paradis. La fel, copiii Mei nu pot găsi în această mare grădină a lumii plină de lucruri minunate şi încântătoare nici o bucurie adevărată decât atunci când Mă găsesc pe Mine. Eu sunt Emanuel al lor care sunt întotdeauna cu ei şi care mă fac cunoscut lor[6].

8. Aşa cum buretele trăieşte în apă şi apa îmbibă buretele, dar apa nu este buretele şi buretele nu este apa, ci rămân întotdeauna două lucruri distincte, la fel copiii Mei locuiesc în Mine şi Eu în ei. Aceasta nu este o simplă concepţie panteistă, ci este Împărăţia lui Dumnezeu care este trezită în inimile celor care locuiesc în această lume. Şi, la fel ca apa din burete, Eu sunt în fiecare loc şi în toate acestea, dar acestea nu sunt Eu[7].

9. Luaţi o bucată de cărbune; oricât o veţi spăla, culoarea ei va rămâne neagră. Dar lăsaţi focul să o pătrundă şi culoarea ei întunecată va dispare. La fel, atunci când păcătosul primeşte pe Duhul Sfânt (care este de la Tatăl şi de la Mine, pentru că Eu şi Tatăl una suntem), ceea ce înseamnă botezul focului, toată întunecimea păcatului este îndepărtată, iar el devine o lumină a lumii[8]. Asemeni focului din cărbune, Eu locuiesc în copiii Mei şi ei în Mine şi prin ei Eu Mă manifest în lume.

---

[4] *"Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în raiul lui Dumnezeu."* (***Apocalipsa 2:7***)

[5] "Au zis deci orbului iarăşi: *Dar tu ce zici despre el, că ţi-a deschis ochii?* Iar el a zis că *prooroc este.* (***Ioan 9:17***) Şi a auzit Isus că l-au dat afară. Şi, găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns şi a zis: *Dar cine este, Doamne, ca să cred în El?* Şi a zis Isus: *L-ai şi văzut! Şi Cel ce vorbeşte cu tine Acela este."* (***Ioan 9:35-37***)

[6] *"Cel care are poruncile Mele şi le păzeşte, acela mă iubeşte; iar cel ce Mă iubeşte pe mine va fi iubit de Tatăl Meu şi-l voi iubi şi Eu şi Mă voi arăta lui."* (***Ioan 14:21***)

[7] "Şi nici nu vor zice: *Iat-o aici sau acolo. Căci, iată, împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru."* (***Luca 17:21***)

[8] *"Eu unul vă botez cu apă spre pocăinţă, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine; Lui nu sunt vrednic să-i duc încălţămintea; acesta vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc."* (***Matei 3:11***)

© Biblioteca Spirituală

Partea a doua

Discipolul: Maestrul meu drag, dacă Tu Însuţi Te-ai arăta lumii în mod special atunci oamenii nu s-ar mai îndoi de existenţa lui Dumnezeu şi de divinitatea Ta; toţi oamenii ar crede şi ar intra pe calea dreptăţii.

Maestrul: 1. Fiul meu, Eu cunosc foarte bine starea interioară a fiecărui om. Eu mă fac cunoscut fiecărei inimi în concordanţă cu nevoile sale. Şi pentru a aduce oamenii pe calea dreptăţii nu există mijloc mai bun decât propria Mea manifestare. Pentru om am devenit om, astfel încât el să-L cunoască pe Dumnezeu, nu ca pe cineva teribil şi străin, ci ca pe cineva plin de iubire şi asemănător lui însuşi. Omul este asemenea lui Dumnezeu şi a fost făcut după chipul şi asemănarea Lui.

Omul are o dorinţă naturală de a-L vedea pe El, Cel în care crede şi pe care-L iubeşte. Dar Tatăl nu poate fi văzut. El este prin natura sa de necuprins şi cel care îl va înţelege trebuie să aibă aceeaşi natură cu El. Dar omul este o creatură limitată şi de aceea nu-L poate vedea pe Dumnezeu. Totuşi, pentru că Dumnezeu este iubire şi pentru că El i-a dăruit omului aceeaşi capacitate de a iubi astfel încât această dorinţă a iubirii să fie satisfăcută, El a luat o formă existenţială pe care omul să o poată înţelege. Astfel, El a devenit om şi copiii Săi împreună cu îngerii şi sfinţii îl pot vedea şi se pot bucura de El[9]: De aceea am spus că cel care m-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl (***Ioan 14:9,10***). Şi, deşi atunci când sunt în formă umană Eu sunt numit Fiul, eu sunt Tatăl Cel etern şi veşnic (***Isaia 9:6***).

2. Eu, Tatăl şi Duhul Sfânt una suntem. Aşa cum în soare există atât căldură, cât şi lumină, dar lumina nu este căldură, iar căldura nu este lumină; deşi forma lor de manifestare este diferită ele amândouă sunt una. La fel, Eu şi Duhul Sfânt, izvorând din Tatăl, aducem lumină şi căldură lumii. Duhul, care este focul botezului, arde în inimile credincioşilor, transformând în cenuşă orice păcat şi nedreptate, făcându-i puri şi sfinţi. Eu, care sunt Adevărata Lumină[10], îndepărtez întunericul şi dorinţele negative şi, conducându-i pe calea dreptăţii, îi aduc în cele din urmă în sălaşul lor etern. Totuşi, noi nu suntem trei, ci unul, aşa cum Soarele este unul.

3. Toate meritele, puterea şi facultăţile înalte cu care Dumnezeu l-a înzestrat pe om trebuie să fie puse în acţiune altfel acestea vor slăbi gradat şi se vor stinge. La fel, credinţa care nu este cu adevărat focalizată asupra lui Dumnezeu cel viu este zguduită de şocurile păcatului şi se poate transforma în îndoială. Deseori auzim: „*Dacă cutare sau cutare îndoială a mea ar fi eliminată, eu aş fi gata să cred*". Este ca şi cum un om cu piciorul rupt ar cere doctorului să-i potolească durerea înainte de a-i pune osul la loc. Această cerere este desigur o nebunie pentru că durerea provine tocmai din ruperea osului şi, când acesta este pus la loc, ea dispare de la sine. Prin acţiunile sale omul păcătos s-a rupt de Dumnezeu, iar îndoielile, care sunt dureri spirituale, s-au putut manifesta. Trebuie de aceea ca uniunea cu Dumnezeu să fie restabilită; astfel, îndoielile cu privire la divinitatea Mea şi la existenţa lui Dumnezeu vor dispărea de la sine. Atunci, în locul durerii va apărea acea pace minunată pe care această lume nu o poate nici da, nici lua. Eu M-am întrupat pentru ca între Dumnezeu şi sărmanii oameni care s-au îndepărtat de El să existe din nou o uniune şi pentru ca ei să poată fi fericiţi cu El în cer, pentru totdeauna.

4. Dumnezeu este iubire; El a sădit această capacitate de a iubi în fiecare creatură - şi mai ales în om. De aceea Dumnezeu, care ne-a dat viaţă, raţiune şi însăşi iubirea, trebuie să primească tributul de iubire ce I se cuvine. Dorinţa Sa cuprinde tot ceea ce El a creat şi dacă această iubire nu este folosită corect şi dacă noi nu-L iubim din toată inima, cu tot sufletul şi cu toată puterea noastră pe El, Cel care ne-a înzestrat cu iubire, atunci întreaga iubire decade din poziţia sa divină şi devine egoistă. Astfel apar dezastrele, atât pentru noi înşine, cât şi pentru celelalte creaturi ale lui Dumnezeu. În mod straniu, fiecare om egoist devine propriul său distrugător.

Eu am mai spus: „*Iubeşte-l pe aproapele tău ca pe tine însuţi*". Deşi într-un anumit sens toţi oamenii sunt „*aproape*" unul pentru celălalt, totuşi Eu m-am referit mai ales la cei care trăiesc în

---

[9] *"Cele ce ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El."* (***Corinteni, 11:9***)

[10] *"Eu sunt Lumina Lumii, cel ce îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii."* (***Ioan 8:12***)

© Biblioteca Spirituală

mod obişnuit unii lângă alţii, pentru că este uşor să trăieşti în pace cu cel care este aproape de tine doar câteva zile, deşi el poate sa nu fie prea prietenos; dar dacă cineva locuieşte alături de tine şi zi de zi îţi face probleme, atunci este mai dificil să-l suporţi şi să-l iubeşti ca pe tine însuţi. Dar, atunci când tu ,ai cucerit această mare luptă îţi va fi mult mai uşor să-i iubeşti pe toţi ceilalţi ca pe tine însuţi.

Atunci când omul, cu toată inima, cu toată mintea şi cu tot sufletul său îl iubeşte pe Dumnezeu şi pe aproapele său ca pe sine însuşi, atunci nu mai este loc pentru îndoieli, căci în el se statorniceşte acea Împărăţie a lui Dumnezeu care nu are sfârşit; el se topeşte şi se modelează în focul iubirii şi va fi făcut după chipul Tatălui său Ceresc, care l-a creat pe om de la început după chipul şi asemănarea Sa.

5. Pentru cei care Mă caută cu inima curată Eu mă manifest şi prin intermediul cuvântului Meu (*Biblia*). Aşa cum pentru salvarea oamenilor Eu am luat un corp uman, la fel şi cuvântul Meu, care este spiritul şi viaţa[11], este scris în limba oamenilor; cuvintele sunt divin inspirate şi cuprind în ele aspecte umane. Dar, aşa cum oamenii nu mă înţeleg pe Mine, la fel ei nu-Mi înţeleg nici cuvântul. Pentru a-l înţelege nu este necesară cunoaşterea limbilor ebraică sau greacă. Este necesară comuniunea cu acel Duh Sfânt ce sălăşluieşte în profeţii şi apostolii care l-au scris. Fără îndoială, limba în care este scris acest cuvânt al Meu este spirituală şi cel care este născut din spirit - numai el - este capabil să o înţeleagă pe deplin. Fie criticile lumii îi sunt familiare, fie este un copil; pentru că acel limbaj spiritual este bine înţeles de el, deoarece acesta este limba sa maternă. Dar ţineţi minte: cei a căror înţelepciune este doar una lumească nu pot înţelege cuvântul sfânt pentru că ei nu au nimic în comun cu Sfântul Duh.

6. În cartea naturii, pe care tot Eu am scris-o, Mă manifest plenar. Dar pentru citirea acestei cărţi este necesară, de asemenea, viziunea spirituală, căci altfel oamenii nu Mă pot descoperi. Mai mult, fără această viziune există pericolul ca, în loc să Mă descopere pe Mine, ei să se abată de la calea spirituală.

Omul orb foloseşte vârfurile degetelor pentru a vedea şi prin intermediul simţului tactil el poate citi o carte, dar o atingere nu poate constitui nicidecum o estimare reală a adevărului acelei cărţi. Investigaţiile agnosticilor şi ale scepticilor dovedesc acest lucru, pentru că în locul perfecţiunii ei văd doar defectele. Criticii care caută numai defectele întreabă „*Dacă există un creator atotputernic al lumii, de ce lumea are atâtea defecte, cum ar fi: uraganele, cutremurele, suferinţa, durerea, sărăcia, moartea şi altele de acest fel?*" Stupiditatea acestor critici este asemănătoare cu cea a unui om incult care descoperă defecte la o clădire neterminată sau la o pictură incompletă. După un timp, când le vede terminate, i se face ruşine de prostia sa şi sfârşeşte prin a le lăuda. La fel, Dumnezeu nu a dat acestei lumi într-o singură zi forma sa actuală, deci nici lumea nu va atinge perfecţiunea într-o singură zi. Întreaga creaţie evoluează către perfecţiune şi dacă ar fi posibil pentru omul acestei lumi să vadă din depărtare cu ochii lui Dumnezeu lumea perfectă în care nu apare nici un defect s-ar înclina de asemenea, rugându-se înaintea lui Dumnezeu şi spunând: „*Totul este minunat*" (***Geneza 1:31***).

7. Spiritul uman sălăşluieşte în corp precum puiul în ou. Dacă ar fi posibil să i se spună păsării din ou că afară este o lume minunată cu tot felul de fructe şi flori, cu râuri şi munţi, că mama sa este şi ea acolo şi că va vedea toate acestea atunci când va ieşi din coaja oului, puiul nu ar putea înţelege, - nici nu ar putea crede acest lucru. Deşi toată-lumea îi spune că penele şi ochii săi sunt acum gata să fie folosiţi, că îi vor da posibilitatea să vadă şi să zboare, el nu va crede şi nici o dovadă nu îi va suficientă până când nu va ieşi din carapacea sa.

În acelaşi mod, există mulţi oameni care nu cred în viaţa viitoare sau în existenta lui Dumnezeu deoarece ei nu pot vedea dincolo de carapacea acestui corp de carne şi de gândurile lor; aripile lor delicate nu-i pot duce dincolo de limitele înguste ale creierului lor. Ochii lor slabi nu pot descoperi comorile eterne şi nepieritoare pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care îl iubesc[12]. ***Condiţia necesară pentru atingerea acestei vieţi eterne este aceasta: atâ-ta timp***

---

[11] *"Cuvintele pe care vi Le-am spus sunt duh şi sunt viaţă."* (***Ioan 6:63***)

[12] *"Căci, iată, Eu creez ceruri noi şi un pământ nou; aşa că nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute şi nimănui nu-i vor mai veni în minte."* (***Isaia 55:17***)

© Biblioteca Spirituală

cât suntem în acest corp să primim de la Duhul Sfânt prin credinţă acea căldură dătătoare de viaţă pe care puiul o primeşte de la mama sa; altfel există pericolul morţii şi al pierderii eterne.

8. Mulţi spun că viaţa şi orice lucru care are un început trebuie în mod necesar să aibă şi un sfârşit. Aceasta nu este adevărat pentru că nu este oare Atotputernicul capabil să creeze din nimic un lucru la voinţă şi Cel care poate, prin puterea cuvântului Său, să confere nemurire creaturii Sale? Dacă El nu ar fi fost astfel, nu ar fi putut fi numit Cel Atotputernic. Viaţa în această lume pare a fi supusă decăderii şi distrugerii deoarece depinde de lucruri care sunt ele însele supuse schimbării şi decăderii. Dar, dacă această viaţă va fi eliberată de aceste influenţe schimbătoare şi degradante şi va fi pusă în paza lui Dumnezeu cel etern şi neschimbător, care este fântâna şi izvorul vieţii eterne, ea va scăpa din ghearele morţii şi va intra în eternitate.

Cât despre cei care cred în Mine „*Eu le dau viaţă veşnică şi nu vor pieri în veac, şi din mâna Mea nimeni nu-i va răpi*" (***Ioan 10:28***). „*Eu sunt Alfa şi Omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, **Cel atotputernic***" (***Apocalipsa 1:8***).

II. Păcatul şi mântuirea

Partea întâi

Discipolul: Maestrul meu drag, este clar pentru aproape toată lumea că a nu-L asculta pe Dumnezeu şi a înceta să-L mai a dori sunt păcate; urmarea - teribilă - poate fi văzută în starea actuală a lumii. Dar nu îmi este clar ce este cu adevărat păcatul. Cum a putut să apară păcatul chiar în prezenţa lui Dumnezeu cel atotputernic şi în opoziţie cu voinţa Sa şi cu lumea creată chiar de El?

Maestrul: 1. Păcatul înseamnă a nesocoti voinţa lui Dumnezeu şi a trăi în conformitate cu voinţa personală, luând în deşert ceea ce este adevărat şi drept pentru satisfacerea propriilor dorinţe, în speranţa că astfel se va obţine fericirea. Şi totuşi, în acest fel nimeni nu va obţine fericirea autentică şi nici nu se va bucura cu adevărat de vreo plăcere. ***Păcatul nu are individualitate, astfel încât nu se poate spune că cineva l-a creat. El este pur şi simplu numele unei stări sau al unei condiţii.*** Există un singur creator şi El este bun. Iar un creator bun nu ar fi putut crea lucruri rele, pentru că a face astfel ar fi fost chiar împotriva naturii sale. În afara unicului creator nu mai există nimeni care să fi putut crea păcatul. Satana poate numai să murdărească ceea ce deja a fost creat, dar el nu are puterea de a crea ceva. Aşadar, păcatul nu este o parte a creaţiei, nici nu are o existenţă independentă astfel încât el să poată fi creat. El este pur şi simplu o stare iluzorie şi distructivă a fiinţei.

De exemplu, lumina are o existenţă reală, dar întunericul nu. El este doar o stare: absenţa luminii. Aşadar, păcatul sau răul nu este un lucru de sine stătător, ci reprezintă pur şi simplu absenţa sau nonexistenţa lui Dumnezeu. Această stare întunecată a răului este cea mai teribilă pentru că din cauza ei omul se poate abate de la drumul drept şi poate eşua pe stâncile lui Satana, căzând în întunecimea Iadului şi astfel se poate pierde. Din acest motiv, Eu, care sunt lumina lumii, am venit să Mă manifest în trup, astfel încât cei care-şi pun încrederea în Mine să nu piară. Pentru că Eu îi voi salva de puterea întunericului şi îi voi aduce în siguranţă la acea împărăţie dorită, cerească, unde nu este nici nume, nici semn pentru întuneric[13].

2. Tu întrebi cum a ajuns să existe această stare întunecată a păcatului chiar în prezenţa Stăpânului creaţiei. Ea a apărut deoarece Satana şi oamenii, evoluând într-un mod greşit, neconform cu legea, au urmărit să-şi îndeplinească propriile lor dorinţe. Şi dacă întrebi de ce Dumnezeu nu l-a făcut pe om astfel încât el să nu poată cădea într-o asemenea stare, răspunsul este că dacă omul ar fi fost construit ca o maşină, nu ar fi putut să atingă niciodată acea stare de fericire la care se ajunge doar prin acţiune aflată în acord cu libera alegere a fiinţei. Adam şi Eva

---

[13] *"Cetatea n-are nevoie nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze, căci o luminează slava lui Dumnezeu şi făclia ei este Mielul."* (***Apocalipsa 21:23***) *"Şi nu va mai fi noapte şi nu va mai fi nevoie de lampă şi de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Şi vor împărăţi în vecii vecilor."* (***Apocalipsa 22:5***)

© Biblioteca Spirituală

au căzut pradă înşelăciunii lui Satana deoarece în starea lor lipsită de păcat nu cunoşteau minciuna şi înşelăciunea. Înainte de acesta nici măcar Satana însuşi nu cunoştea această mândrie datorită căreia el a fost alungat din cer, pentru că înaintea lui nu existase aşa ceva. Şi, deşi această stare de păcat a ajuns să existe atât în oameni, cât şi în Satana, Dumnezeu, prin atotputernicia Sa, a dat acestei stări un aspect nou, astfel încât, chiar şi din ea El a obţinut rezultatele cele mai nobile.

Mai întâi, iubirea fără margini a lui Dumnezeu a fost manifestată prin întrupare şi ispăşire care în alte circumstanţe ar fi rămas ascunsă; în al doilea rând, cel care se căieşte după ce a gustat amărăciunea păcatului se va bucura mai mult de fericirea cerului, aşa cum după un gust amar, mierea este mult mai delicioasă. Pentru că în cer oamenii nu mai păcătuiesc, ci Îl slujesc pe Dumnezeu-Tatăl în umilinţă şi iubire plină de ascultare şi se refugiază în El cu veşnică bucurie.

3. Oamenii descoperă cu foarte mare precizie petele şi eclipsele Soarelui şi ale Lunii, dar petele şi eclipsele păcatului trec neobservate. De aici poţi deduce cât de mare este întunecimea oamenilor, deoarece chiar şi lumina pe care ei o au este întuneric (***Matei 6:23***). Aşa cum corpul leprosului, din cauza bolii, devine insensibil şi amorţit, la fel inima şi mintea omului, din cauza păcatului, devin insensibile şi amorţite şi nu-i mai dau sentimentul de dezgust sau de durere. Dar va veni timpul când conştiinţa se va trezi pentru a vedea ravagiile teribile ale răului şi atunci va fi plânsetul şi scrâşnirea dinţilor.

4. Mulţi dintre cei care sunt cufundaţi în păcat sunt inconştienţi de apăsarea sa. La fel, cel care se scufundă în apă poate să aibă tone de apă deasupra sa, dar este complet inconştient de greutatea acesteia până când este strivit de ea. Dar cel care iese deasupra apei şi caută să ia apă realizează repede greutatea ei, indiferent cât de puţină apă ar lua să care. Iar cel care, descoperind povara păcatului său, vine la mine căindu-se, va primi în mod liber adevărata pace, fiindcă pentru asta am venit, să caut şi să salvez[14].

5. Nu este necesar ca fiecare parte a corpului să devină nefolositoare şi slabă înainte să survină moartea. O singură slăbiciune sau un şoc al inimii sau al creierului vor fi suficiente pentru a pune capăt vieţii, indiferent cât de puternice şi sănătoase sunt celelalte părţi ale corpului. La fel, un singur păcat, prin efectul său otrăvitor asupra minţii şi a inimii este suficient pentru a ruina viaţa spirituală, nu a unuia, ci a unei întregi familii sau naţiuni, chiar a unei întregi rase. Astfel a fost păcatul lui Adam. Dar, aşa cum un singur cuvânt al Meu l-a putut trezi pe Lazăr din morţi, la fel, el este suficient pentru a da viaţă eternă tuturor.

6. Uneori se întâmplă ca un animal, după o lungă asociere cu omul, să se întoarcă la cei din specia sa. Dar, în loc să fie bine primit, el este alungat şi omorât, pentru că, prin lungul său trai alături de om, obiceiurile şi modul de viaţă i s-au schimbat în întregime. La fel, aşa cum animalele nu admit în societatea lor pe cei care au trăit în preajma omului, cum poate sfântul şi îngerii din cer să-i primească bine pe acei păcătoşi care au trăit în intimă asociere cu cei meschini? Acest lucru nu înseamnă că sfinţii şi îngerii nu au iubire faţă de oamenii păcătoşi, pentru că întreaga atmosferă a cerului va fi ea însăşi dezgustătoare pentru astfel de oameni. Dacă este evident că în această lume păcătoşii refuză compania oamenilor buni, cum pot fi ei fericiţi în compania lor, în eternitate? Pentru ei un astfel de cer ar fi la fel de dezgustător ca Iadul însuşi.

Să nu presupui că Dumnezeu şi poporul Său vor alunga păcătoşii din cer şi-i vor arunca în Iad. Pentru că Dumnezeu, care este iubire, nu aruncă pe nimeni în Iad, şi nici nu va face vreodată aşa ceva. ***Viaţa stupidă a păcătosului este cea care îl duce în Iad. Mult înainte de sfârşitul vieţii Cerul sau Iadul se apropie de noi.*** Acest lucru a fost sădit în inima fiecărui om, conform naturii sale bune sau rele, propriului său rai sau iad. De aceea, pe toţi cei care doresc să fie salvaţi de aceste torturi eterne, lăsaţi-i să se căiască de păcatele lor şi să-şi dăruiască inima Mie, căci prin prezenţa Mea în inima lor şi prin influenţa Duhului Sfânt, ei pot deveni pentru totdeauna copiii lui Dumnezeu.

---

[14] *"Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi eu vă voi odihni pe voi."* (***Matei 11:28***) *"Căci Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască pe cel pierdut."* (***Luca 19:10***)

© Biblioteca Spirituală

7. Un rebel împotriva unui rege sau a unui guvern din această lume se poate salva refugiindu-se într-o altă ţară. Dar un rebel împotriva lui Dumnezeu unde îşi va găsi siguranţa? Oriunde merge, chiar în rai sau în iad, el îl va găsi prezent pretutindeni pe Dumnezeu. El îşi va găsi siguranţa doar în căinţă şi în ascultarea faţă de Dumnezeu.

8. Pentru că pentru Adam şi Eva frunzele au fost un acoperământ prea mic, Dumnezeu le-a dat îmbrăcămintea pielii. Faptele bune ale unui om rău sunt la fel de nefolositoare ca şi frunzele unui smochin pentru a-l salva de mânia ce va veni. Doar haina dreptăţii mele îi va Fi de folos.

9. Molia nu se gândeşte la puterea arzătoare şi distructivă a flăcării, ci fascinată de strălucirea ei, se grăbeşte să intre în ea şi moare. La fel şi omul, indiferent faţă de puterea otrăvitoare şi destructivă a păcatului, simţind numai ademenirea sa, se grăbeşte către propria sa distrugere. Dar lumina Mea îl scapă pe păcătos de la moarte şi revarsă asupra sa viaţa şi fericirea eternă. Omul a fost făcut astfel încât să poată primi darul preţios al luminii Mele adevărate.

10. Păcatul nu este o iluzie sau un lucru imaginar; în acea stare de întunecare spirituală, prin intermediul voinţei negative a omului au apărut aceste seminţe negative ale răului şi ele îi vor infecta spiritul distrugându-l în cele din urmă aşa precum pojarul va transforma în scurt timp frumuseţea unui om în urâţenie respingătoare. Aşa cum Dumnezeu nu a creat răutatea, tot astfel El nu a creat nici boala şi nici durerile corporale. Acestea sunt pur şi simplu efectele naturale ale neascultării omului. Durerea şi boala de asemenea nu ţin de imaginaţie, ci sunt fructele exterioare vizibile ale bolii ascunse, nevăzute a păcatului, fie ea păcatul unui om sau al familiei din care el face parte. Când toţi membrii unei familii se căiesc şi se unesc cu Mine, sângele Meu dătător de viaţă va circula prin venele tuturor făcând să dispară toate bolile interioare, nevăzute şi vindecându-i pentru totdeauna. Omul a fost creat pentru o asemenea stare de sănătate perfectă, pentru a putea trăi pentru totdeauna fericit împreună cu Domnul şi Stăpânul său.

Partea a doua

Discipolul: Învăţătorule, în zilele noastre unii maeştri şi discipolii lor privesc patimile şi răscumpărarea păcatelor noastre prin sângele Tău ca inutilă şi fără sens; ei spun că Hristos a fost doar un mare învăţător şi un exemplu pentru viaţa noastră spirituală şi că mântuirea şi fericirea noastră eternă depind de propriile noastre eforturi şi fapte bune.

Maestrul: l. Să nu uiţi niciodată că ideile spirituale şi religioase sunt mai puţin în legătură cu mintea şi mult mai aproape de inimă, care este templul lui Dumnezeu; atunci când inima este plină de prezenţa lui Dumnezeu mintea este iluminată. Pentru că mintea şi ochii înţelegerii sunt inutili fără adevărata lumină, aşa cum sunt ochii corpului fizic fără lumina zilei. În întuneric cineva poate confunda o frânghie cu un şarpe; la fel, înţeleptul acestei lumi perverteşte adevărul spiritual şi deviază minţile simple de la calea cea dreaptă. Şi Satana când a tentat-o pe Eva nu s-a folosit de oaie sau de porumbel, ci de şarpe, cel mai şiret dintre toate animalele. Tot astfel el ia înţelepciunea celui inteligent şi îndemânarea celui învăţat şi le transformă în instrumente adecvate scopului său. Dar nu este suficient să fii învăţat şi deştept, trebuie să ai de asemenea inocenţa porumbelului, pentru că am spus: „*Fiţi înţelepţi ca şerpii şi nevinovaţi ca porumbeii*" (***Matei 10:16***).

2. Crucea şi patimile mele fac acelaşi lucru pentru credincioşi ca şi şarpele de alamă pentru israeliţi; oricine a privit acest şarpe cu ochii credinţei a fost salvat[15]. Au existat totuşi unii care, în loc să creadă, au considerat că este doar un şarpe de alamă şi au început să critice spunând: „*Dacă Moise ne-ar fi dat un medicament puternic sau un leac împotriva şerpilor veninoşi, atunci acesta ar fi fost cu adevărat un obiect al credinţei. Dar ce putere are acest stâlp asupra veninului otrăvitor?*" Cu toţii au murit. La fel, cei care, în aceste zile, ridică obiecţii sau au îndoieli asupra căii de mântuire pe care Dumnezeu a dat-o, vor pieri în otrava propriului lor păcat.

3. Un tânăr a căzut într-o prăpastie şi a pierdut atât de mult sânge încât era pe punctul de

[15] *"Căci Dumnezeu aşa a iubit lumea încât pe Fiul Său Cel Unul Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică."* (***Ioan 3:16***)

© Biblioteca Spirituală

a muri. Când tatăl său l-a dus la doctor, acesta le-a spus: „*Viaţa înseamnă sânge şi rezerva de sânge a acestui tânăr s-a epuizat; dar dacă cineva este dispus să-şi sacrifice propria viaţă, el îşi poate reveni. Altfel, va muri.*” Tatăl, a cărui inimă era plină de iubire pentru fiul său, şi-a oferit propriul sânge; acesta a fost injectat în venele tânărului şi el şi-a revenit. La fel, omul a căzut de pe muntele sfinţeniei şi acum se află dărâmat şi rănit de propriile sale păcate; datorită acestor răni el s-a îndepărtat de viaţa spirituală, astfel încât este muribund din punct de vedere spiritual. Dar, în venele celor care cred în Mine, Eu fac să curgă propriul Meu sânge etern şi spiritual, astfel încât ei să fie salvaţi de la moarte şi să obţină viaţa veşnică. Pentru acest scop am venit Eu, pentru ca ei să aibă viaţă, să o trăiască plenar şi veşnic[16].

4. In timpurile vechi oamenilor le era interzis să bea sângele animalelor sau să mănânce anumite alimente, deoarece se credea că astfel ei vor scăpa de anumite boli şi pentru ca nu cumva tendinţele sale animalice să fie accentuate de consumul de carne şi de sânge deoarece omul are şi el un corp carnal. Acum însă „*Trupul Meu este adevărată mâncare şi sângele Meu, adevărată băutură*” (***Ioan 1:55***). Pentru că ei vor primi viaţa spirituală şi, prin ea, vor primi sănătatea perfectă, bucuria şi fericirea cerească.

5. Iertarea păcatelor nu înseamnă salvarea sau mântuirea completă, pentru că aceasta poate veni doar odată cu eliberarea completă de păcat. Pentru că este posibil ca un om să moară de pe urma păcatului său, deşi a primit iertarea acestuia. De exemplu, un om avea creierul afectat de o boală gravă de mult timp şi cu toate acestea a atacat un om şi l-a omorât. Când s-a pronunţat sentinţa cu moartea, rudele sale au explicat circumstanţele şi au cerut îndurare pentru el; păcatul crimei i-a fost iertat şi a fost absolvit de pedeapsă. Dar înainte ca prietenii să poată ajunge la el cu vestea cea bună, când ei erau încă pe drum, el a murit de boala sa tocmai datorită faptului că făcuse o crimă. Ce avantaj i-a conferit această iertare criminalului? Siguranţa sa reală ar fi însemnat să se vindece de boala sa şi atunci s-ar fi bucurat într-adevăr de iertarea acordată. În acelaşi fel, Eu m-am întrupat pentru a acorda celor care cred în Mine izbăvirea de boala păcatului, de pedeapsa sa şi de moarte, îndepărtând astfel atât cauza, cât şi efectul. Ei nu vor muri de păcatele lor, pentru că eu îi voi salva (***Matei 1:21***) şi ei vor transcende moartea pentru a deveni moştenitorii vieţii eterne.

6. Viaţa prea multor oameni este plină de pericole; ei sunt asemeni vânătorului care a văzut un roi de albine care făcuseră cuib pe ramura unui copac ce se afla deasupra unei ape învolburate. Căţărându-se până acolo, el a început să mănânce miere fără să-şi dea seama că era în pericol de moarte, pentru că în râul de dedesubt un crocodil îşi deschisese fălcile gata-gata să-l devoreze; totodată, în timpul cât mersese prin pădure o haită de lupi îi luase urma şi îl aşteptau să coboare. Mai mult, arborele în care se urcase fusese mâncat de la rădăcină de insecte şi stătea gata să cadă. În scurt timp el urma să cadă, iar vânătorul neatent urma să devină prada crocodilului. La fel, spiritul uman se simte în siguranţă în corp, se bucură pentru scurt timp de plăcerile false şi trecătoare ale păcatului acumulat în stupul creierului, fără a se gândi că se află în mijlocul junglei înspăimântătoare a lumii. Acolo Satan stă gata să-l rupă în două, iar iadul, precum un crocodil, aşteaptă cu gura deschisă să îl înghită, în timp ce, cel mai rău din toate, insecta mică şi nevăzută a păcatului a consumat înseşi rădăcinile corpului şi ale vieţii. Curând sufletul cade şi devine pradă iadului. Dar pe păcătosul care vine la Mine Eu îl voi elibera de păcat, de Satan, de iad, şi îi voi dărui bucuria eternă „*şi nimeni nu o va putea lua de la el*”[17].

7. Satana, cu vorbe meşteşugite şi linguşeli, atrage oamenii către el şi îi înghite la fel cum un şarpe fascinează păsărelele prin magnetismul ochilor săi strălucitori şi le transformă în pradă pentru el. Dar celor care cred în Mine Eu le dau eliberarea de acel vechi şarpe şi de tentaţiile acestei lumi care fac sufletul să decadă. Eu îi eliberez astfel încât, asemeni unei păsări ce înfruntă cu uşurinţă forţa gravitaţională a Pământului şi zboară liber pe cerul albastru, să-şi pună aripile rugăciunii şi să ajungă în cele din urmă în sălaşul siguranţei, în casa cea dragă inimilor lor, purtaţi fiind de dulcea atracţie a iubirii Mele.

8. Aşa cum un om bolnav de gălbenare vede totul în galben, la fel adevărul păcătosului şi

---

[16] *”Eu am venit ca Viaţă Să dau şi din belşug să aibă.”* (***Ioan 10:10***).

[17] *”Deci şi voi acum sunteţi trişti, dar iarăşi vă voi vedea şi se va bucura inima voastră şi bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi.”* (***Ioan 16:22***)

© Biblioteca Spirituală

cel al filosofului îmbracă forma păcatului său sau a teoriilor sale. Şi nu ar fi nimic surprinzător dacă astfel de oameni ar face încă un pas mai departe şi M-ar numi şi pe Mine păcătos, asemeni lor. Dar lucrarea Mea, care este eliberarea sau mântuirea păcătoşilor, nu depinde de părerea favorabilă a lumii, pentru că, întotdeauna, ea va merge înainte, neperturbată, în vieţile celor care cred. Aşa precum Levi, fiind încă în pântecele lui Avram, mi-a plătit Mie zeciuială, deşi încă nu se născuse, la fel toate generaţiile de credincioşi mi-au oferit Mie crucea, suferinţa şi răscumpărarea păcatelor lor, deşi ei nu erau născuţi în acel timp; această mântuire este pentru toate rasele de oameni din lume.

9. Ideea că un om poate, prin propriul său efort şi prin faptele sale bune să obţină mântuirea este stupidă şi absurdă atâta timp cât omul nu se naşte din nou *întru Mine. Cei care guvernează lumea şi cei ce predică moralitatea spun: „Devino* bun făcând bine". Eu spun, însă: „*Devino tu însuţi bun, înainte de a face fapte bune*". Atunci când această viaţă nouă şi bună ţi-a pătruns inima, faptele bune vor apărea de la sine. Este un prost cel care spune că un copac amar, făcând în mod constant fructe, în cele din urmă acestea vor deveni dulci. De fapt, fructele unui copac amar pot deveni dulci atunci când el este altoit cu un copac cu fructe dulci, astfel încât viaţa şi calităţile specifice copacului dulce să treacă în cel amar şi gustul amar al fructelor sale să dispară. Aceasta este ceea ce noi numim o a doua naştere. Aşadar şi păcătosul poate dori să facă ceea ce este corect şi totuşi singurul rezultat să fie păcatul. Dar atunci când el se căieşte şi, prin credinţa sa, este altoit în Mine, vechiul om din el moare şi el devine o nouă fiinţă. Atunci, din noua sa viaţă care îşi are originea în mântuire, apar ca fruct faptele bune; iar acest fruct rămâne pentru totdeauna.

10. Există mulţi oameni care au învăţat din experienţă că bunătatea naturală a unui om nu-i poate da adevărata pace a inimii sale, nici nu-i poate da certitudinea mântuirii sau a vieţii eterne. Tânărul care a venit la Mine, căutând viaţa eternă, este un astfel de caz. Primul său gând cu privire la Mine a fost greşit, căci este acela al unui om cu înţelepciune lumească. El a crezut că Eu sunt unul dintre acei învăţători care sunt precum mormintele văruite pe dinafară şi în a căror vieţi nu există nici măcar un grăunte de bine autentic. De aceea, Eu i-am spus: „*De ce Mă întrebi despre bunătate? Nu este nimic bun decât Cel Unic*". Dar el nu a văzut în Mine pe Dătătorul de bunătate şi viaţă; iar când am vrut să-l fac discipolul Meu şi să-l transform cu adevărat într-un om bun şi să aduc Viaţa asupra lui, el s-a întristat şi M-a părăsit. Viaţa sa, totuşi, arată clar că păstrarea poruncilor de către el şi bunătatea sa nu l-au satisfăcut şi nici nu i-au dat siguranţa vieţii eterne. Dacă faptele sale bune i-ar fi dat pacea, el nu ar fi venit să Mă întrebe sau nu M-ar fi părăsit întristat, ci crezând în cuvintele Mele, ar fi plecat bucurându-se. Nu mult timp după aceea, tânărul Pavel M-a recunoscut şi dorinţa inimii sale a fost complet împlinită, în loc de a se îndepărta cu amărăciune, el a renunţat la tot ceea ce a avut şi M-a urmat (***Filipeni 4:15***). Aşadar, toţi aceia care încetează să mai creadă în propria lor dreptate şi Mă urmează vor primi de la Mine adevărata pace şi viaţa veşnică.

III. RUGĂCIUNEA

Partea întâi

Discipolul: Se pune uneori această întrebare: „*Dacă Dumnezeu este perfect conştient de nevoile noastre, atât ale celor buni, cât şi ale celor răi şi ştie cel mai bine cum să le satisfacă, cum ar trebui noi să ne rugăm Lui? Fie că este vorba de nevoi efemere, materiale, fie de aspiraţii spirituale, putem noi oare ca prin rugăciunile noastre să modificăm voinţa lui Dumnezeu?*"

Maestrul: 1. Cei care pun o asemenea întrebare arată în mod clar că nu ştiu ce este rugăciunea. Ei nu şi-au trăit viaţa în rugăciune, căci altfel ar şti că rugăciunea către Dumnezeu nu este o formă de a cerşi. ***Rugăciunea nu constă într-un efort de a obţine de la Dumnezeu lucrurile necesare traiului zilnic; rugăciunea este un efort de a-L găsi pe Dumnezeu Însuşi, pe Creatorul vieţii.*** Atunci când noi L-am găsit pe El, care este sursa vieţii şi am intrat în comuniune cu El, atunci întreaga viaţă ne aparţine şi, cu El, tot ceea ce ne dă viaţa este perfect. În dragostea sa pentru oameni Dumnezeu dă şi celor ce fac rău toate cele necesare pentru a trăi în

© Biblioteca Spirituală

această lume, dar necesităţile lor spirituale El nici măcar nu le revelează, deoarece ei nu au viaţă spirituală. Dacă El le-ar oferi binecuvântări spirituale, ei nu ar şti să le aprecieze. Celor care cred le sunt, însă, oferite daruri de ambele feluri, şi mai ales binecuvântări spirituale. Efectul este că în curând ei acordă din ce în ce mai puţină atenţie cererilor materiale trecătoare şi îşi îndreaptă iubirea asupra celor nevăzute şi spirituale. Voinţa lui Dumnezeu nu poate fi modificată, dar omul, prin rugăciune, poate modifica voinţa lui Dumnezeu în ceea ce îl priveşte pe el însuşi. Pentru că, pentru oamenii de acest fel, Dumnezeu se manifestă în templul tainic al inimii lor şi intră în comuniune cu ei. Şi atunci când scopurile Sale minunate le sunt revelate spre binele lor, atunci îndoielile şi dificultăţile de care se plâng dispar pentru totdeauna.

2. Rugăciunea este - şi a fost întotdeauna - o inspiraţie a Duhului Sfânt prin care Dumnezeu îşi transferă Sfântul Duh în viaţa celor care se roagă astfel încât ei să devină „*suflete vii*" (***Geneza 2:7***; ***Ioan 20:22***). Ei nu vor muri niciodată pentru că Sfântul Duh intră El Însuşi, prin intermediul rugăciunii, în inima lor spirituală şi le umple spiritele de sănătate, putere şi viaţă veşnică. Dumnezeu, care este iubire, a împărţit tuturor oamenilor lucrurile necesare atât pentru viaţa spirituală, cât şi pentru cea fizică, dar, pentru că El oferă mântuirea şi Duhul său Sfânt în mod egal tuturor, acestea sunt privite cu superficialitate. Dar rugăciunea ne învaţă să le acordăm mai multă valoare deoarece ele sunt la fel de necesare ca aerul şi apa, căldura şi lumina, fără de care viaţa este imposibilă. Dumnezeu ne-a dat din plin lucrurile necesare vieţii noastre spirituale, dar oamenii le privesc atât de superficial, încât nu mai mulţumesc Creatorului; pe de altă parte, ei acordă o mai mare valoare darurilor Sale de aur, argint şi pietre preţioase, care sunt rare şi se obţin cu mare dificultate, deşi cu acestea foamea şi setea corpului nu pot fi domolite, nici dorinţele adevărate ale inimii nu pot fi împlinite. Oamenii acestei lumi sunt ignoranţi în ceea ce priveşte aspectele spirituale, dar ***omul care se roagă primeşte adevărata înţelepciune şi viaţa veşnică.***

3. Această lume este asemeni unui vast ocean în care oamenii se scufundă şi se îneacă; speciile marine pot trăi însă chiar în apele cele mai adânci. Deoarece ele vin din când în când la suprafaţă şi, deschizând gura, inspiră o anumită cantitate de aer care le permite să trăiască în adâncuri. La fel, cei care se ridică la suprafaţa acestui ocean al vieţii prin intermediul respiraţiei rugăciunii în duhul dătător de viaţă al lui Dumnezeu, descoperă, în chiar această lume, viaţa şi siguranţa.

4. Deşi peştii îşi petrec întreaga lor viaţă în apa sărată a mării ei nu devin săraţi, deoarece sunt vii. La fel, omul care se roagă, deşi trebuie să trăiască în această lume a păcatului, este liber de stigmatul acestuia deoarece, prin intermediul rugăciunii, viaţa sa este menţinută.

5. Precum apa sărată a mării este evaporată de razele fierbinţi ale soarelui, ia gradat forma norilor şi apoi se transformă în apă dulce şi proaspătă care cade în ploi pe pământ (*pentru că din apa sărată, prin evaporare, se elimină sarea şi gustul amar*), la fel dorinţele şi gândurile omului care se roagă se ridică departe de emanaţiile întunecate ale sufletului. Razele Soarelui Dreptăţii îi purifică de toate petele păcatului, iar rugăciunile lor formează un nor mare care coboară din cer în ploi ale binecuvântării, aducând împrospătarea sufletelor multor oameni de pe pământ.

6. Aşa cum o pasăre de apă îşi petrece întreaga viaţă înotând în apă, şi totuşi atunci când zboară penele sale sunt perfect uscate, la fel şi oamenii care se roagă îşi au sălaşul în această lume, dar atunci când le vine timpul să zboare departe, ei părăsesc această lume plină de păcat şi ajung neîntinaţi în sălaşul lor de odihnă veşnică.

7. Corabia ocupă, firește, un loc în apă, dar nu este deloc de dorit şi este chiar periculos ca apa să intre în corabie. La fel, este bine pentru om şi pentru cei de lângă el să-şi aibă sălaşul în această lume pentru că, păstrându-se pe linia de plutire, el va fi capabil să-i ajute şi pe ceilalţi să ajungă împreună cu el în cerul vieţii. Dar dacă lumea îşi găseşte loc în inima sa, aceasta înseamnă moarte şi distrugere. De aceea, omul care se roagă permanent îşi consacră inima Celui care a creat-o pentru a fi templul Său şi astfel atât în această lume, cât şi în cea care va veni, el se află în pace şi siguranţă.

8. Cu toţii ştim că fără apă viaţa este imposibilă. Dar, dacă ne scufundăm în apă, nu vom

© Biblioteca Spirituală

mai putea respira şi vom muri. Deşi avem nevoie să folosim şi să bem apa, noi nu trebuie să ne scufundăm în ea. De aceea, lumea şi lucrurile lumeşti trebuie folosite cu discernământ pentru că fără ele viaţa nu este numai dificilă, ci şi imposibilă. Dumnezeu a creat lumea pentru ca oamenii să se folosească de ea, dar oamenii nu trebuie să se înece în ea, pentru că astfel respiraţia rugăciunii se va opri şi ei vor pieri.

9. Dacă noi încetăm să mai trăim în rugăciune, iar viaţa spirituală începe să decadă, atunci lucrurile lumeşti care erau destinate să fie folositoare vor deveni dureroase şi distructive. Soarele, prin lumina şi căldura sa, dă viaţă lumii vegetale şi o face să înflorească, dar poate să o facă şi să se usuce şi să moară. Aerul, de asemenea, dă vigoare şi viaţă tuturor fiinţelor vii, dar tot el este cauza descompunerii lor. De aceea, „*veghează şi te roagă*".

10. Noi trebuie să trăim în această lume astfel încât, deşi suntem în ea să nu fim din ea şi atunci lucrurile acestei lumi, în loc să mai fie dureroase, vor deveni folositoare şi vor ajuta la elevarea vieţii spirituale. Condiţia este însă ca spiritul să-şi menţină întotdeauna faţa întoarsă către Soarele Dreptăţii. Astfel, se întâmplă uneori ca într-un loc murdar şi plin de gunoaie să răsară flori al căror parfum dulce să îndepărteze mirosul urât al acelui loc. Plantele, întorcându-se către soare, primesc de la el lumină şi căldură, iar gunoaiele, în loc să dăuneze plantelor, le fertilizează şi le ajută să crească şi să înflorească. La fel, omul care se roagă atunci când, o dată cu rugile sale îşi întoarce inima către Mine, Primeşte de la Mine lumină şi căldură şi, prin mijlocul mirosurilor grele ale acestei lumi rele, dulcele parfum ale noii sale vieţi sfinte Mă glorifică şi nu numai că se generează în el numai miresme plăcute, ci şi fructul din care el se va hrăni pe vecie.

Partea a doua

1. Rugăciunea nu implică faptul că Dumnezeu nu vrea să ne dea ceea ce-i cerem sau că El nu cunoaşte nevoile noastre; ea are, însă, un mare avantaj: ***în rugăciune sufletul se deschide să primească atât pe Cel care Binecuvântează, cât şi binecuvântările pe care El doreşte să le dea.*** De altfel, plenitudinea spiritului nu a coborât asupra apostolilor din prima zi, ci abia după zece zile de pregătire specială.

Dacă unui om i s-ar da o binecuvântare fără ca el să fie pregătit, el nici nu i-ar putea aprecia valoarea, nici nu şi-ar aminti prea multă vreme de ea. De exemplu, fiindcă Saul a obţinut Sfântul Duh şi domnia fără a le căuta, el le-a pierdut foarte curând pe amândouă pentru ca plecase de acasă nu pentru a obţine Duhul Sfânt, ci pentru a-şi căuta asinii pierduţi.

2. Doar omul care se roagă îl poate adora pe Dumnezeu în spirit şi adevăr. Ceilalţi sunt precum plantele sensibile: în timpul rugăciunii, sub influenţa învăţăturii şi prezenţei Sfântului Duh, ei se înflăcărează şi înclinându-şi capetele devin cuvioşi, dar imediat ce părăsesc biserica se poartă ca mai înainte.

3. Dacă noi nu avem grijă de un copac care dă fructe bune sau de mugurii care dau flori, ei vor degenera şi se vor reîntoarce la starea lor sălbatică. La fel, dacă credinciosul neglijează rugăciunea şi viaţa spirituală, el nu-şi mai află sălaşul în Mine. Datorită inconştienţei el va cădea din această stare binecuvântată şi, revenind la modul său de viaţă vechi, păcătos, va fi pierdut. 4. Atunci când vedem un cocor stând nemişcat pe Marginea unui bazin sau pe malul unui lac putem presupune din atitudinea sa că visează la gloria lui Dumnezeu sau la Minunata calitate a apei. Dar - nimic din toate acestea. El stă acolo nemişcat ore întregi şi în momentul în care vede o broască sau un peşte mic se aruncă după ele şi le înghite. La fel este atitudinea şi calea multor oameni în ceea ce priveşte rugăciunea şi meditaţia religioasă. Stând pe ţărmul oceanului nesfârşit al lui Dumnezeu ei trec cu vederea maiestuozitatea Sa, iubirea şi natura Sa divină care îi purifică de păcat şi le hrăneşte sufletul înfometat şi se ataşează de gândul acumulării unui obiect dorit prin intermediul căruia pot gusta şi mai mult din deliciile acestei lumi efemere. Astfel, ei se îndepărtează de fântâna păcii adevărate şi se aruncă în bucuriile trecătoare ale acestei lumi care mor odată cu ei.

5. Apa şi petrolul provin ambele din pământ şi, deşi par asemănătoare, ele sunt, prin natura şi scopul lor, exact opuse pentru că una stinge focul, iar cealaltă îl alimentează. La fel, lumea şi comorile sale, pe de o parte, şi inima cu setea ei de Dumnezeu, pe de altă parte, sunt

© Biblioteca Spirituală

asemănătoare cu creaţia Sa. Încercarea de a împlini dorinţa tainică a inimii cu bogăţiile, mândria şi onorurile acestei lumi este ca şi cum cineva ar încerca să stingă un foc cu petrol, pentru că inima îşi poate găsi vindecarea şi împlinirea numai în El, care a creat atât inima, cât şi dorinţele ei. De aceea, oricui vine acum la Mine, Eu îi voi da acea apă vie, astfel încât să nu-i mai fie niciodată sete, ci să fie în el izvor de apă curgătoare spre viaţa veşnică[18].

6. Oamenii încearcă în van să găsească pacea în această lume şi în lucrurile lumeşti pentru că experienţa arată clar că adevărata pace şi împlinire nu pot fi atinse prin aceste lucruri. Ei sunt precum băiatul care a găsit o ceapă şi a început să-i dea învelişurile jos, unul câte unul, în speranţa că va găsi ceva în ea, aşa cum cineva găseşte ceva într-o cutie, ridicându-i capacul. Dar a căutat în zadar, deoarece nu a găsit nimic decât ultimul înveliş, pentru că o ceapă nu este altceva decât o sumă de învelişuri puse unul peste altul. La fel, această lume şi toate ale ei s-au dovedit a fi deşertăciunea deşertăciunilor[19] până când oamenii au descoperit adevărata fântână a păcii[20].

7. Lumea este o iluzie; adevăratul căutător ce speră să găsească ceva pentru a satisface setea spiritului său îşi începe căutarea cu ea, dar nu găseşte decât dezamăgire şi disperare. Fântâna vieţii nu poate fi descoperită în puţurile săpate de om; dar cei care vin la Mine rugându-se cu inima curată vor găsi în Mine, care sunt izvorul viu al vieţii, apa din care ei pot bea spre împlinire, împrospătare şi viaţă veşnică.

O femeie mergea pe o potecă de munte ducându-şi copilul în braţe, când copilul, văzând nişte flori frumoase, a sărit din braţele maniei sale şi s-a lovit cu capul de o stâncă murind pe loc. Desigur, copilul era în siguranţă în braţele mamei sale şi nu în acele flori fascinante care au fost cauza morţii sale. La fel acţionează şi omul a cărui viaţă nu este trăită în rugăciune. Atunci când găseşte plăcerile fascinante şi efemere ale iubirii, el uită iubirea şi grija Mea, care sunt mult mai mari decât cele ale mamei sale şi, fără a preţui laptele spiritual pe care Eu i-l dau, sare din braţele Mele şi se pierde.

8. Susţinerea mamei nu poate fi obţinută fără un anume efort din partea copilului. La fel, copiii Mei pe care îi port în braţe nu o pot obţine fără a căuta laptele spiritual care le poate salva sufletele. Şi aşa cum copilul nu are nevoie să fie învăţat, cunoscând instinctiv unde şi cum să-şi caute hrana, la fel şi cei născuţi din spirit ştiu printr-un instinct spiritual, nu din filosofia şi înţelepciunea lumească, cum să se roage şi să obţină de la Mine, mama lor spirituală, laptele vieţii eterne.

9. Am sădit în natura omului foamea şi setea pentru ca el să nu se poată considera, în nebunia lui, Dumnezeu ci, zi după zi, să-şi reamintească de nevoile sale şi de faptul că viaţa sa este legată de existenţa Celui care l-a creat. Fiind astfel determinat să-şi conştientizeze defectele şi nevoile, el îşi va afla refugiul în Mine şi Eu în el. Astfel, el va găsi pentru totdeauna în Mine bucuria şi fericirea sa.

Partea a treia

l. Rugăciunea înseamnă a fi cu Mine; fiind în comuniune cu Mine şi sălăşluind în Mine omul devine asemeni Mie. Există un tip de insectă care trăieşte în iarbă şi se hrăneşte cu iarbă şi cu frunze verzi şi care îşi poate schimba culoarea devenind una astfel încât să se confunde cu iarba. La fel, ursul polar ce trăieşte printre zăpezile albe are culoarea albă a zăpezii, iar tigrul bengalez pare că poartă pe pielea sa urmele tufişurilor plin care a trecut. La fel, cei care prin intermediul rugăciunii ajung în comuniune cu Mine, împărtăşesc natura Mea alături de sfinţi şi de îngeri şi, fiind formaţi asemeni Mie, devin asemeni Mie. Când, pentru scurt timp, i-am adus pe Petru, pe Ioan şi pe Iacov în comuniune cu Mine pe munte, Eu le-am revelat gloria Mea. Dintre toţi sfinţii doar doi, Moise şi Ilie, le-au apărut. Ei au fost atât de fascinaţi de această scurtă viziune a gloriei cereşti, încât au dorit să ridice acolo trei tabernacole pentru a trăi acolo (***Matei***

---

[18] *"Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viaţa veşnică."* (***Ioan 4:14***).

[19] *"O, deşertăciune a deşertăciunilor, zice Ecleziastul: totul este deşertăciune!"* (***Ecleziastul 12:8***)

[20] *"Căci poporul Meu a făcut două rele: M-a părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, ca să-şi sape puţuri, puţuri crăpate, care nu ţin apă."* (***Ieremia 2:13***) *"Şi Duhul şi mireasa zic: Vino. Şi cel ce aude să zică: vino. Şi cel însetat să vină, cel ce voieşte să ia în dar apa vieţii"* (***Apocalipsa 22:17***).

© Biblioteca Spirituală

17:1-5). Cât de minunată aşadar, va fi fericirea celor care sălăşluiesc în Mine şi intră alături de sfinţi şi de îngerii cei nenumăraţi în paradisul lor mult dorit împărţind cu Mine gloria Mea deplină care nu cunoaşte pierdere, nici umbră a schimbării[21]. Omul care se roagă nu va fi niciodată singur, ci va fi cu Mine şi cu sfinţii Mei pentru totdeauna[22].

3. Nu e greu să stăpâneşti şi să te foloseşti de animalele sălbatice, de fulger, de vânt, de lumină şi de celelalte puteri ale naturii. Dar cel mai important este a dobândi stăpânirea asupra lumii, asupra lui Satana şl asupra egoului cu toate pasiunile sale. Celor care duc o viaţă în rugăciune, Eu le dau puterea de a depăşi sau de a învinge puterea duşmanului[23] astfel încât, chiar şi atunci când trăiesc în această lume, ei să fie cu Mine în locurile cereşti (***Efeseni 2:6***), iar Satana fiind mai jos, el nu poate să-i ajungă niciodată; ei vor rămâne pentru totdeauna cu Mine în siguranţă şi fără nici cea mai mică teamă. Deşi oamenii au dobândit controlul asupra puterilor naturii, ei nu călătoresc dincolo de hotarele aerului, în timp ce omul care se roagă, stăpânindu-l pe Satana şi stăpânindu-se pe sine, poate vizita la voinţă veşnicele paradisuri cereşti.

4. Aşa cum albina colectează sucul dulce al florilor şi îl transformă în miere fără a-i schimba culoarea sau parfumul, la fel, omul care se roagă obţine fericirea şi profită de întreaga creaţie a lui Dumnezeu fără a face nimic rău. Aşa cum albinele îşi obţin mierea din florile care se află în diferite locuri şi o depozitează în stup, la fel şi omul lui Dumnezeu acumulează sentimente şi gânduri plăcute din orice parte a creaţiei şi, în comuniune cu Creatorul său, adună în inima sa mierea adevărului, fiind oricând şi oriunde în pacea veşnică a lui Dumnezeu, el se hrăneşte din mierea dulce a lui Dumnezeu.

5. Acum este timpul să adunăm şi să păstrăm în cupele inimilor noastre untdelemnul Duhului Sfânt, aşa cum au făcut cele cinci fecioare înţelepte[24]; altfel, asemeni celor cinci fecioare fără minte, noi nu vom găsi decât amărăciune şi disperare. De asemenea, acum trebuie să adunaţi mana pentru adevăratul Sabat, altfel nu vă va mai rămâne decât amărăciune şi nenorocire (***Exodul 16:15-27***). Rugaţi-vă, de aceea, ca „*fuga voastră să nu fie iarna*", adică în momente de mare supărare sau în „*ziua de Sabat*". „*Căci va fi atunci strâmtorare mare, cum n-a fost de la începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi*". (***Matei 24:20***).

6. Aşa cum climatul determină o schimbare a formei, culorii şi obiceiurilor de creştere ale plantelor şi florilor, cei care rămân în comuniune cu Mine trec printr-o dezvoltare a naturii lor spirituale, în obiceiuri, aspect şi dispoziţie. Vechiul om din ei moare şi ei se transformă în propria Mea imagine glorioasă.

Cu mâna Mea am scris pe pământ starea păcătoasă a fiecăruia din cei care, ignorându-şi propria răutate, au adus-o pe femeia adulteră pentru a o condamna, şi au părăsit-o unul câte unul, îndepărtându-se ruşinaţi şi umiliţi.

Cu mâna Mea arăt în taină slujitorilor Mei rănile păcatelor lor şi, atunci când ei se căiesc, atingându-i cu aceeaşi mână Eu îi vindec; la fel cum un copil se prinde de degetul tatălui sau şi se sprijină de acesta pentru a merge împreună cu el, copiii Mei sunt conduşi de Mine, cu mâna Mea, pe drumul din această lume către casa lor de odihnă şi pace veşnică[25].

7. Deseori oamenii se roagă Tatălui în numele Meu, dar ei nu sălăşluiesc în Mine, adică rostesc numele Meu cu buzele, dar nu şi în inimile şi în vieţile lor. De aceea ei nu obţin ceea ce

---

[21] *"Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat, ca să vadă slava Mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii."* (***Ioan 17:24***) *"Toată darea cea bună şi tot darul desăvârşit de sus este, pogorându-se de la Părintele luminilor, la Care nu este schimbare sau umbră de mutare."* (***Iacov 1:17***)

[22] *"...şi iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului"* (***Matei 28:20***).

[23] *"Iată, v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii şi peste toată puterea vrăjmaşului şi nimic nu vă va vătăma."* (***Luca 10:19***)

[24] *"1. Împărăţia cerurilor se aseamănă cu zece fecioare care, luând candelele lor, au ieşit în întâmpinarea mire-lui. 2. Cinci dintre ele erau fără minte, iar cinci erau înţelepte. 3. Căci cele fără minte, luând candelele, n-au luat cu sine şi untdelemn. 4. Iar cele înţelepte au luat untdelemn în vase, odată cu candelele lor. 5. Dar mirele întârziind, au aţipit toate şi au adormit. 6. Iar la miezul nopţii s-a făcut strigare: Iată, mirele vine! Ieşiţi întru întâmpinarea lui! 7. Atunci s-au deşteptat toate acele fecioare şi au împodobit candelele lor. 8. Şi cele fără minte au zis către cele înţelepte: Daţi-ne din untdelemnul vostru, că se sting candelele noastre. 9. Dar cele înţelepte le-au răspuns: Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă. Mai bine mergeţi la cei ce vând şi cumpăraţi pentru voi. 10. Deci plecând ele ca să cumpere, a venit mirele şi cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă şi uşa s-a închis. 11. Iar mai pe urmă, au sosit şi celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă. 12. Iar el, răspunzând, a zis: Adevărat zic vouă: Nu vă cunosc pe voi. 13. Drept aceea, privegheaţi, că nu ştiţi ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului."* (***Matei 25:1-13***)

[25] *"În casa Tatălui Meu multe locaşuri sunt. Iar de nu, v-aş fi spus. Mă duc să vă gătesc loc. Şi dacă Mă voi duce şi vă voi găti loc, iarăşi voi veni şi vă voi lua la Mine, ca să fiţi şi voi unde sunt Eu."* (***Ioan 14:2-3***).

© Biblioteca Spirituală

cer. Dar, atunci când Eu sălăşluiesc în ei şi ei în Mine, tot ceea ce cer de la Tatăl primesc, deoarece în acea stare ei sunt inspiraţi de Duhul Sfânt. Duhul Sfânt le arată ce va glorifica pe Tatăl, îi transpune în cea mai bună stare pentru ei înşişi şi pentru ceilalţi. Altfel, ei vor obţine un răspuns la fel cum a primit fiul cel rău de la un guvernator pe care tatăl său l-a servit cu mare curaj şi devotament. Atunci când fiul a făcut o cerere în numele tatălui său şi a cerut o slujbă şi anumite favoruri, guvernatorul i-a arătat viaţa sa rea şi obiceiurile sale şi i-a spus: „*Nu-mi cere în numele tatălui tău, ci mai întâi mergi şi acţionează conform exemplului său; nu lăsa ca meritele sale mari să fie doar pe buzele tale, ci transpune-le în viaţa ta şi cererea ta va fi acceptată*."

8. Între rugăciunile celor care mă adoră şi se roagă la Mine doar cu buzele şi rugăciunile celor care fac aceasta din inimă există o foarte mare diferenţă. De exemplu, un om era un adevărat adorator şi se ruga constant pentru altul ca ochii acestuia să se deschidă şi să poată accepta adevărul, în timp ce celălalt era doar un adorator cu numele, care se ruga adesea în duşmănia sa împotriva adevăratului Meu adorator ca acesta să fie orbit. În cele din urmă rugăciunile adevăratului adorator au fost auzite de către voinţa plină de iubire a lui Dumnezeu şi cel care era la început doar un ipocrit a primit viziunea spirituală. Cu inima plină de bucurie acest om a devenit un adevărat credincios şi un frate sincer şi credincios al adevăratului Meu servitor.

9. Rugăciunea face posibile lucruri pe care oamenii le consideră ca fiind imposibil de realizat prin alte mijloace; ei experimentează astfel lucruri minunate în viaţă care nu numai că transcend regulile şi opiniile înţelepciunii lumeşti, ci sunt considerate a fi imposibile. Oamenii de ştiinţă nu recunosc că Acela care a pus în ordine toate lucrurile create şi a făcut legi pentru ele nu poate fi înlănţuit de propriile Sale legi. Cărările Marelui Dătător de legi sunt de nepătruns, deoarece voinţa Sa eternă şi scopul Său sunt binecuvântarea şi prosperitatea tuturor creaturilor Sale. Oamenii obişnuiţi nu pot înţelege acest fapt deoarece în aspectele spirituale este necesar discernământul spiritualul. (***1 Corinteni 2:14***).

Cel mai mare dintre toate miracolele este a dona naştere a omului. Pentru omul care a experimentat acest miracol toate celelalte devin posibile. În ţările cu climă foarte rece un pod de gheaţă este un lucru obişnuit, deoarece atunci când suprafaţa unui râu îngheaţă apa continuă să curgă pe dedesubt, iar oamenii trec pe această punte de gheaţă uşor şi în siguranţă. Dar, dacă cineva ar vorbi de un pod de gheaţă deasupra unei ape curgătoare oamenilor care transpiră în mod constant în căldura climatului tropical, ei ar spune imediat că acest lucru este imposibil şi împotriva legilor naturii. O la fel de mare diferenţă există între cei care s-au născut a doua oară şi îşi întreţin viaţa spirituală prin rugăciune şi cei care duc o viaţă lumească preţuind doar lucrurile materiale şi ignorând astfel complet viaţa sufletului.

10. Cel care doreşte să obţină prin rugăciune de la Dumnezeu binecuvântarea unei vieţi spirituale trebuie să creadă şi să asculte fără a pune la îndoială. Atunci când Eu am poruncit omului care a venit la Mine cu mâna uscată să-şi întindă mâna el s-a supus imediat şi mâna sa a devenit la fel de sănătoasă ca şi cealaltă. (***Matei 12:10-13***). Dar, să presupunem că în loc de acea ascultare imediată, el ar fi început să argumenteze şi să spună: „*Cum aş putea eu să întind mâna? Dacă aş fi fost în stare să fac acest lucru de ce aş mai fi venit la Tine? Mai întâi vindecă-mi mâna şi apoi o voi putea întinde*." Atitudinea sa ar fi fost considerată normală şi logică, dar mâna sa nu s-ar fi vindecat niciodată.

Cel care se roagă trebuie să creadă, să asculte şi să-şi întindă către Mine, prin rugăciune, mâinile sale slăbite şi uscate; astfel Eu îi voi da viaţă spirituală şi va primi ceea ce cere[26].

IV. SERVIREA SEMENILOR

Partea întâi

1. *Discipolul: Maestre, care este adevărata semnificaţie a servirii aproapelui? îl servim noi, oare, pe Creator şi apoi, din dragoste pentru El, pe creaturile Sale? Are ajutorul omului care, la*

[26] "*Şi toate câte veţi cere, rugându-vă cu credinţă, veţi primi*." (***Matei 21:22***)

© Biblioteca Spirituală

urma urmei, nu este decât un vierme, vreo valoare pentru Dumnezeu în grija pentru marea Sa familie; are Dumnezeu nevoie de ajutorul omului în protejarea vreuneia din creaturile Sale?

Maestrul: Servirea înseamnă activitatea vieţii spirituale şi este ofranda firească adusă de iubire. Dumnezeu, care este iubire, este pretutindeni activ în grija pentru creaţia Sa, iar dorinţa Sa este ca creaturile Sale şi în special omul, pe care El l-a construit după chipul şi asemănarea Sa, să nu fie niciodată fără ocupaţie, în grija pentru menţinerea creaturilor Sale, Dumnezeu nu are nevoie de ajutorul nimănui, pentru că El le-a creat astfel încât ele nu pot continua să existe fără ajutorul Său; El este Cel care le-a dat toate cele necesare pentru a-şi satisface dorinţele, în adevăratul serviciu faţă de ceilalţi există acest mare avantaj: ***cel ce îi serveşte pe ceilalţi este ajutat*** - aşa cum ai păţit tu în Tibet. Atunci când îţi era frică că vei muri din cauza frigului năprasnic ai văzut un om îngropat în zăpadă, pe punctul de a muri; te-ai dus la el şi, ridicându-l pe umerii tăi, l-ai purtat mai departe pe drum. Eforturile pe care tu le-ai făcut au generat căldură în corpul tău care a trecut şi în corpul celuilalt şi amândoi aţi fost astfel salvaţi; deci, salvându-l pe el ţi-ai salvat propria ta viaţă. Acesta este adevăratul scop al serviciului faţă de ceilalţi. Nimeni nu poate trăi singur, lipsit de ajutorul celorlalţi. Dacă un om primeşte ajutor de la un alt om şi nu este dispus să întoarcă acest ajutor, atât cât îi stă în putere, un astfel de prieten nerecunoscător nu va avea dreptul să aştepte vreun ajutor.

2. Până când omul nu pune în slujba lui Dumnezeu şi a celorlalţi oameni calităţile şi puterile cu care Dumnezeu l-a înzestrat, el nu va primi de la Dumnezeu ajutorul pe care doar El îl poate acorda. Imediat ce omul îşi face partea sa, Dumnezeu o va duce la bun sfârşit. De exemplu, îndepărtarea pietrei de pe mormântul lui Lazăr a fost munca omului; nu a fost necesar ca Dumnezeu să-şi folosească puterea pentru a face aceasta; dar când oamenii au îndepărtat piatra de pe mormânt, atunci Dumnezeu, care sunt Eu Însumi, a făcut ceea ce este mai presus de capacităţile şi puterile omului pentru că Eu am dat viaţă celui mort. Chiar şi după aceea unele lucruri au trebuit să fie făcute de oameni: eliberarea lui Lazăr din veşmintele cu care fusese înmormântat, astfel încât el să poată fi cu adevărat liber (***Ioan 9:39-44***).

La fel este şi cu cei care sunt morţi în păcat. Este munca discipolilor Mei să dea la o parte pietrele de mormânt care reprezintă obstacolele, dar Eu sunt Cel care dă viaţă. Adesea cei care au primit viaţă spirituală rămân încă în sclavia vechilor lor obiceiuri rele şi relaţii dăunătoare; este treaba copiilor Mei să-i conducă către perfecta libertate şi pentru a face acest mare serviciu, ei trebuie să fie permanent centraţi în inima, în suflet.

3. Pe patul de moarte un rege a spus servitorului său credincios: „*De obicei, când mă pregăteam pentru o călătorie te trimiteam înaintea mea să-mi anunţi sosirea şi să faci pregătirile pentru primirea mea. Acum mă duc pe tărâmul celor morţi. Mergi de aceea şi anunţă-i că sunt pe cale să mă alătur lor*." La început, cinstitul servitor nu a înţeles ce voia să spună stăpânul său; dar imediat ce a realizat că va trebui să moară şi astfel să-şi preceadă stăpânul în tărâmul morţilor, credinciosul slujitor, fără a ezita sau a se îndoi nici o clipă, şi-a înfipt o sabie în inimă intrând astfel în tărâmul celor morţi pentru a-şi aştepta acolo stăpânul. Astfel trebuie să fie serviciul celor care mă servesc pe Mine care sunt Dumnezeul vieţii şi Regele regilor (***Fapte 3:15; Apocalipsa 19:16***) pentru a împlini Evanghelia mântuirii celor care sunt morţi în păcat: să fie gata chiar să-şi dea viaţa pentru Mine, care am venit pe pământ pentru mântuirea lor şi voi mai veni încă o dată[27] (***Apocalipsa 2:10***).

4. Un fiu neascultător a părăsit odată casa tatălui său, s-a alăturat unei bande de hoţi şi a devenit cu timpul la fel de nesăbuit ca şi ei. Tatăl şi-a chemat servitorii şi le-a ordonat să meargă după fiul său şi să-i spună că dacă se va căi şi se va întoarce acasă toate greşelile îi vor fi iertate şi va fi primit din nou în casă. Dar, temându-se de ţinutul străin şi de hoţii cei fioroşi, servitorii au refuzat să meargă. Atunci fratele mai mare al celui neascultător, care îl iubea aşa cum îl iubea şi tatăl, s-a pregătit pentru a-i duce mesajul iertării. Dar, curând după ce a intrat în junglă, o bandă de hoţi l-au atacat şi l-au rănit de moarte. Fratele mai mic era în bandă şi, când şi-a recunoscut fratele mai mare, inima i s-a umplut de remuşcare şi de supărare. Fratele mai mare a reuşit să-i

[27] *"Fii credincios până la moarte şi îţi voi da cununa vieţii."* (***Apocalipsa 2:10***)

© Biblioteca Spirituală

dea mesajul iertării şi apoi, spunând că scopul vieţii sale a fost împlinit şi datoria iubirii realizată, şi-a dat duhul. Sacrificiul fratelui mai mare a făcut o impresie atât de puternică asupra tânărului neascultător, încât el s-a întors căindu-se la tatăl său şi din acea zi a dus o viaţă nouă. Nu este, deci, drept ca fiii Mei să fie pregătiţi să-şi sacrifice vieţile pentru a aduce mesajul compasiunii acelora dintre fraţii lor care s-au înstrăinat şi care se ruinează în păcat aşa cum Eu Însumi Mi-am dat viaţa pentru mântuirea tuturor?

5. Copiii Mei sunt sarea lumii[28]. Dacă cristalele de sare nu se dizolvă, ele nu-şi pot transmite savoarea. La fel şi cu copiii Mei: dacă ei nu se topesc în focul iubirii şi al Duhului Sfânt şi nu se transformă într-un sacrificiu viu, ei nu vor putea să aducă nici măcar un singur suflet la viaţa spirituală şi cerească prin care ar putea fi salvaţi. Ei nu vor fi mai buni decât nevasta lui Lot care a devenit un stâlp de sare (***Geneza 19:26***). Dar, aşa cum de dragul vostru Eu M-am topit în Ghetsimani (***Luca 22:44***) şi Mi-am dat viaţa pe cruce pentru a salva vieţile oamenilor, pentru că viaţa trebuie plătită cu viaţă, la fel sunteţi şi voi chemaţi să vă daţi vieţile, aducând astfel celorlalţi savoarea vieţii spirituale şi eliberându-i de moarte.

6. Un criminal, în loc să fie spânzurat, a fost trimis în bătălie; acolo a luptat pentru regele său şi pentru ţara sa cu atâta curaj încât, deşi grav rănit, s-a întors învingător. După victorie el a fost adus din nou la curte pentru a fi condamnat. Regele, văzând pe corpul lui urmele rănilor, a anulat condamnarea la moarte şi, nu numai că i-a iertat crima, ba chiar l-a răsplătit cu generozitate şi l-a ridicat la rang de onoare. La fel, cei care, cu curaj şi îndrăzneală, luptă alături de Mine în bătălia împotriva lui Satana pentru salvarea fraţilor şi surorilor lor, nu numai că vor primi de la Mine iertarea păcatelor, dar Eu le voi da în Împărăţia lui Dumnezeu o cruce şi un regat[29].

7. Aşa cum ţeava prin care trece apă curată este ea însăşi menţinută curată prin intermediul apei care trece prin ea, la fel şi cei care, prin intermediul Sfântului Duh, poartă apa vieţii către ceilalţi, sunt ei înşişi purificaţi şi devin ei înşişi moştenitori ai Împărăţiei lui Dumnezeu.

8. Cea mai bună cale pentru credincios pentru a se pregăti pentru primirea Sfântului Duh şi pentru a-i servi pe ceilalţi este de a asculta vocea cerească şi de a începe să servească imediat ce este pregătit. Aşa cum pentru a deveni un bun înotător este inutil să primeşti instrucţiuni până când nu intri în apă şi nu depui eforturi, practicând constant mai întâi în apă mică, apoi în apă adâncă, astfel încât să poţi deveni maestru în această artă, la fel, pentru a învăţa să salvezi sufletele acelora care sunt scufundaţi în apele întunecate ale păcatului, cel mai bun mod este de a intra în singura şcoală autentică şi practică a divinităţii care este comuniunea cu Mine Însumi (***Fapte 4:13***).

9. Unii oameni se abţin de la a-i sluji pe ceilalţi gândindu-se la lipsa lor de putere deoarece nu-şi amintesc că puterea Mea le dă putere acolo unde este slăbiciune[30]. Ei sunt precum invalizii care, deşi şi-au revenit de pe urma bolii şi mănâncă hrană bună, rămân totuşi slabi, deoarece ei nu muncesc şi nu fac exerciţiile necesare. Aceşti credincioşi ar trebui să-şi pună credinţa în Mine şi să se pornească să-i salveze pe păcătoşi de la distrugere.

Partea a doua

1. Iubirea este criteriul după care realitatea adevărului este percepută; prin ea, toţi oamenii vor şti că sunt discipolii Mei[31]. De asemenea, Eu folosesc sabia justiţiei astfel încât la prima vedere unii sunt înclinaţi să gândească, asemeni lui Solomon, că Eu intenţionez să-Mi termin lucrarea fără milă (***1 Regi 3:16-28***). Dar scopul Meu, precum şi al Tatălui, este de a aplica criteriul iubirii care va aduce adevărul şi va arăta că sunteţi copiii acelui Dumnezeu al iubirii care şi-a dat viaţa Sa pentru a o salva pe a voastră. De aceea trebuie să vă găsiţi adăpostul în

---

[28] *"Voi sunteţi sarea pământului."* (***Matei 5:13***)

[29] *"Să ştie că cel ce a întors pe păcătos de la rătăcirea căii lui îşi va mântui sufletul din moarte şi va acoperi mulţime de păcate."* (***Iacob 5:20***) *"Celui ce biruieşte îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu, precum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui."* (***Apocalipsa 3:21***)

[30] *"Şi mi-a zis: îţi este de ajuns harul Meu, căci puterea Mea se desăvârşeşte în slăbiciune. Deci, foarte bucuros, mă voi lăuda mai ales întru slăbiciunile mele, ca să sălăşluiască în mine puterea lui Hristos."* (***2 Corinteni 12:9***)

[31] *"Întru aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii faţă de alţii."* (***Ioan 13:35***)

© Biblioteca Spirituală

această iubire, să vă serviţi unii pe alţii şi chiar să vă daţi vieţile pentru a-i servi pe ceilalţi, aşa cum Eu Mi-am dat viaţa pentru voi. Atunci, „*pentru că Eu sunt viu, şi voi veţi fi vii*" (***Ioan 14:19***).

2. Dacă voi sunteţi cu adevărat discipolii Mei, serviciul iubirii voastre vă va aduce multe roade[32]. Şi dacă oamenii vă vorbesc de rău şi vă împroaşcă cu reproşuri, rugaţi-vă pentru ei şi, în loc de a le reproşa la rândul vostru, gustaţi din fructul dulce al iubirii voastre.

Când văd un fruct dulce într-un copac copiii neastâmpăraţi aruncă cu pietre în el, iar copacul, fără crâcnire, aruncă asupra lor, în loc de pietre, fructele sale minunate. Copacul nu are pietre să arunce şi dă, fără să se plângă, ceea ce Dumnezeu i-a dat. Nu vă lăsaţi doborâţi de purtarea rea a celorlalţi, pentru că faptul că oamenii aruncă asupra voastră tot felul de inju-rii este dovada deplină că viaţa voastră este o viaţă roditoare. Deşi ei vă tratează astfel din invidie şi ciudă, totuşi aceasta înseamnă că gloria Tatălui vostru ceresc se manifestă. Să nu vă închipuiţi că Dumnezeu aleargă după glorie sau că există ceva care-I lipseşte în gloria Sa, ceva ce omul îi poate da. Cu nici un chip! Scopul iubirii Sale este de a ridica fiinţa umană din starea păcătoasă în care ea a căzut şi de a o purta în sus către cerul Său glorios. Astfel, El nu-şi păstrează gloria pentru El Însuşi, ci o dă omului, curăţindu-l şi purificându-l; prin aceasta El manifestă minunăţia şi măreţia iubirii Sale.

3. Celor care, prin munca lor, au ajutat pe mulţi oameni să-şi întoarcă faţa de la păcat şi să găsească adevărul în Mine, Eu le voi da o asemenea glorie încât mai întâi ei vor străluci asemeni stelelor şi apoi, fiind tăcuţi perfecţi, vor străluci precum soarele în împărăţia Tatălui lor. Stelele pălesc şi dispar la răsăritul soarelui dreptăţii, dar dorinţa Tatălui Meu este ca fiii Săi să fie perfecţi, aşa cum El Însuşi este şi să strălucească alături de El în gloria veşnică, bucurându-se pentru totdeauna de iubirea Sa eternă nemărginită.

4. Există creaturi mult inferioare omului, precum licuricii cu lumina lor tremurătoare sau acele plăntuţe care cresc în Himalaya şi care, prin mica lor radiaţie fosforescentă, iluminează cât pot ele de mult jungla întunecată în care trăiesc. De asemenea, micii peşti care înoată în apele mici ale oceanului produc o lumină strălucitoare care îi ghidează pe ceilalţi peşti şi îi ajută să scape de duşmanii lor. Cu atât mai mult ar trebui copiii Mei să fie lumini în această lume[33] şi să fie nerăbdători să se sacrifice pentru a aduce pe calea adevărului prin intermediul luminii date lor de Dumnezeu, pe cei care, din cauza întunericului sunt gata să devină prada lui Satana.

5. Dacă nu folosesc aceste puteri date din cer în serviciul lui Dumnezeu şi al creaturilor Sale, ei sunt în pericol de a pierde pentru totdeauna aceste daruri cereşti. Atât peştii care trăiesc în apele adânci ale peşterilor întunecate, cât şi unii eremiţi din Tibet au trăit atât de mult în întuneric încât şi-au pierdut în întregime vederea. La fel struţul, nefolosindu-şi aripile, a pierdut complet puterea de a zbura. Luaţi seama de aceea: nu neglijaţi darurile sau capacită-ţile cu care aţi fost înzestraţi, ci folosiţi-le astfel încât să puteţi împărtăşi beatitudinea şi gloria Stăpânului vostru[34].

6. Uneori, când trebuie realizată o acţiune importantă, Eu îi aleg pentru scopul Meu pe cei care sunt puţin stimaţi în ochii lumii, pentru că ei nu se laudă cu puterea sau înţelepciunea lor, ci, punându-şi toată încrederea în Mine şi considerând talentul lor, aşa mic cum este el, ca nefiind important, ei îşi consacră tot ceea ce au şi tot ceea ce sunt lucrării Mele pentru oameni[35]. De exemplu, atunci când Eu am hrănit în sălbăticie cinci mii de oameni cu cinci pâini şi doi peşti, îţi aminteşti că nu am făcut acest miracol prin intermediul discipolilor Mei, pentru că ei erau uimiţi şi plini de îndoială şi doreau să îndepărteze mulţimea de oameni flămânzi. Servitorul Meu cu

---

[32] *"Întru aceasta a fost slăvit Tatăl Meu, ca să aduceţi roadă multă şi să vă faceţi ucenici ai Mei."* (***Ioan 15:8***)

[33] *"Voi sunteţi lumina lumii; nu poate o cetate aflată pe vârf de munte să se ascundă. Nici nu aprind făclie şi o pun sub obroc, ci în sfeşnic, şi luminează tuturor celor din casă."* (***Matei 5:14,15***)

[34] *"A se vedea parabola talanţilor"* (***Matei 25:14-30***).

[35] *"Căci priviţi chemarea voastră fraţilor, că nu mulţi sunt înţelepţi după trup, nu mulţi sunt puternici, nu mulţi sunt de bun neam. Ci Dumnezeu şi-a ales dintre cele nebune ale lumii, casă ruşineze pe cei înţelepţi; Dumnezeu şi-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le ruşineze pe cele tari; Dumnezeu şi-a ales pe cele de neam de jos ale lumii, pe cele nebăgate în seamă, pe cele ce nu sunt, ca să nimi-cească pe cele ce sunt; Ca nici un trup să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Din El, dar, sunteţi voi în Hristos Isus, Care pentru noi s-a făcut înţelepciune de la Dumnezeu şi dreptate şi sfinţire şi răscumpărare." (**1 Corinteni 1:26-30**)*

© Biblioteca Spirituală

acest prilej a fost un tânăr pe care l-am vindecat de paralizie[36]. Plin de dorinţa de a auzi cuvintele Mele, el s-a hotărât să mă urmeze. Sărmana sa mamă i-a înfăşurat în haine nişte prăjituri de orz şi peşte uscat, care să-i ajungă pentru doua sau trei zile de călătorie, astfel încât atunci când s-a cerut hrană pentru mulţimea de oameni, acest tânăr credincios a scos imediat tot ceea ce avea şi le-a aşezat la picioarele discipolilor. Deşi acolo erau oameni bogaţi care aveau cu ei mâncare mult mai bună, cum ar fi prăjituri din fainã de grâu, ei nu au fost dispuşi să renunţe la ea. Aşadar, din aceste pâini de orz ale acestui băiat care avea acelaşi nume cu al Meu, prin binecuvântarea Mea, mulţimea a fost hrănită cu mâncarea cea mai bună.

7. Există mulţi oameni cărora le lipseşte atât de mult recunoştinţa încât, indiferent de binecuvântările ce le sunt date, chiar până la miracole făcute în beneficiul lor, ei rămân totuşi nemulţumiţi şi nerecunoscători. Asemenea oameni nu pot fi niciodată folosiţi în serviciul şi pentru binecuvântarea altora, ci sunt precum omul pe care Eu l-am vindecat după ce a suferit timp de treizeci şi opt de ani de o boală incurabilă, pentru că în loc să fie recunoscător şi să creadă în Mine, el nici măcar nu s-a obosit să-şi amintească numele Meu (***Ioan 5:12-13***). Cu asemenea oameni lumea nu poate aspira la binecuvântări, ci doar cu acei care, precum văduva săracă, sunt gata să renunţe la tot ce au şi la viaţa lor[37].

8. Pentru a-i servi cu adevărat pe ceilalţi şi pentru a-şi îndeplini datoria, servitorii Mei trebuie să fie gata să-şi ofere chiar viaţa însăşi precum acel soldat credincios care a rămas la postul său în frigul năprasnic şi în zăpadă până când a murit îngheţat şi, precum o statuie, a rămas la locul său, deşi ceilalţi din gardă au plecat să se încălzească la foc. Atunci când regele a venit şi l-a văzut stând în poziţie de drepţi, deşi murise, el şi-a luat coroana şi a pus-o pe capul acestuia, spunând: „*Un asemenea soldat şi servitor credincios merită onoarea şi gloria coroanei mele. Dacă ar mai fi trăit, l-aş fi făcut conducătorul împărăţiei mele!*” Astfel trebuie să fie servitorii Mei credincioşi în munca pe care Eu le-am dat-o şi, celor care, cu credinţă şi curaj, îşi duc lucrul la bun sfârşit, Eu le voi dărui comoara nepieritoare a domniei eterne[38].

9. Mulţi sunt cei care şi-au cheltuit pentru alte acţiuni timpul preţios ce li s-a dat pentru a Mă servi dar, chiar şi acum, există pentru ei şansa de a se trezi şi de a folosi cât mai eficient timpul care le-a mai rămas. Ei sunt precum un vânător care, hoinărind prin junglă, a găsit nişte pietre frumoase pe malul unui râu. Necunoscându-le valoarea, el le-a folosit pentru a trage cu praştia în păsările din copacii de pe malul râului şi astfel, una câte una, pietrele au căzut în apă şi s-au pierdut. A păstrat doar o singură piatră şi, întorcându-se în oraş, a trecut pe lângă un bazar şi a arătat-o unui bijutier; el i-a spus naivului că piatra este de fapt un diamant foarte valoros pentru care putea primi mii de rupii. Când a auzit acest lucru, vânătorul a început să se tânguie spunând: „*Nenorocire mie, nu am cunoscut valoarea acestor diamante şi am folosit multe dintre ele pentru a trage în păsările de lângă râu; ele au căzut în râu, iar acum sunt pierdute; altfel, acum aş fi fost milionar. Totuşi am salvat-o pe aceasta şi asta înseamnă un câştig*.” Fiecare zi este precum un diamant preţios. Deşi multe zile nepreţuite au fost pierdute în căutarea plăcerilor efemere şi sunt pentru totdeauna scufundate în adâncimile trecutului, trebuie să vă treziţi pentru a conştientiza valoarea a ceea ce mai rămâne şi, folosindu-le cât mai bine posibil, să câştigaţi pentru voi comorile spirituale. Folosiţi zilele care v-au rămas servindu-Mă pe Mine, care v-am dat viaţa şi toate binecuvântările ei nepreţuite, şi folosindu-le, salvaţi-i şi pe ceilalţi din păcat şi moarte; veţi obţine astfel răsplata cerească şi veşnică.

---

[36] *”Este aici un băiat care are cinci pâini de orz şi doi peşti. Dar ce sunt acestea la atâţia?”* (***Ioan 6:9***)

[37] *”Şi a văzut şi pe o văduvă săracă, aruncând acolo doi bani. Şi a zis: Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toţi. Căci toţi aceştia din prisosul lor au aruncat la daruri, aceasta însă din sărăcia ei a aruncat tot ce avea pentru viaţă.” (**Luca 21:2-4**).*

[38] *”Lupta cea bună m-am luptat, călătoria am săvârşit, credinţa am păzit. De acum mi s-a gătit cununa dreptăţii, pe care Domnul îmi va da-o în ziua aceea. El, Dreptul Judecător, şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce au iubit arătarea Lui.”* (***2 Timotei 4:7-8***)

© Biblioteca Spirituală

V. CRUCEA ŞI MISTERUL SUFERINŢEI

Partea întâi

Discipolul: Care este semnificaţia şi scopul crucii şi de ce durerea şi suferinţa există în lume?

Maestrul: l. Crucea este cheia cerului. În momentul în care, prin botez, am luat crucea pe umerii Mei din dragoste pentru cei păcătoşi, cerul s-a deschis; datorită celor treizeci şi trei de ani cât am purtat crucea şi datorită morţii Mele pe cruce cerul care, din cauza păcatelor, se închisese pentru credincioşi, s-a deschis lor pentru totdeauna.

De îndată ce credincioşii îşi iau crucea şi Mă urmează, ei intră în cer prin Mine [39] şi încep să se bucure de fericirea nemărginită pe care lumea nu o poate înţelege pentru că cerul este închis celor care nu cred. Speranţa şi experienţa îl vor învăţa pe necredincios că bucuria urmează durerii, dar că această bucurie nu este de durată. Dar Eu fac să le fie mai uşoară suferinţa copiilor Mei, le dau fericirea perfectă şi pacea sufletului. Cei care iau crucea Mea cu bucurie sunt înălţaţi de ea, şi, pentru totdeauna susţinuţi de cruce, ei intră în cele din urmă în cer.[39]

2. Durerea apare din cauza naturii perverse şi neascultătoare a omului, aşa cum căldura tropicală este supărătoare şi dureroasă pentru cei care trăiesc în ţinuturile reci, iar frigul năprasnic este insuportabil pentru cei care trăiesc în zonele cu climă tropicală. Căldura şi frigul depind de relaţia dintre Pământ şi Soare. La fel, omul, prin exerciţiul propriei sale voinţe libere intră într-o stare de acord sau de dezacord cu Dumnezeu şi deoarece legile lui Dumnezeu sunt destinate pentru obţinerea sănătăţii spirituale şi a fericirii umane, opoziţia faţă de ele generează durere spirituală şi suferinţă. În loc să elimine complet aceste stări de revoltă şi opoziţie faţă de voinţa Sa, Dumnezeu le foloseşte pentru a ajuta omul să conştientizeze că această lume nu a fost creată să fie casa Sa, ci este pentru El un tărâm străin[40].

Această lume există doar pentru a pregăti omul pentru o casă perfectă şi eternă; loviturile reperate ale nenorocului sunt destinate să-i păstreze spiritul treaz pentru că altfel el ar deveni neatent şi, căzând din adevăr, ar deveni una cu ruina acestei lumi instabile. El este creat pentru a fi în comuniune cu Creatorul său şi, după ce se va elibera de suferinţa şi nefericirea acestei lumi trecătoare, va intra în cerul Său, al fericirii şi al păcii.

3. Durerea şi suferinţa sunt amare precum otrava, dar este ştiut că, uneori, antidotul unei otrăvi este el însuşi o otravă. La fel, ***Eu folosesc uneori durerea şi suferinţa ca leacuri amare pentru ca credincioşii Mei să fie plini de vigoare şi de sănătate spirituală.*** Imediat ce au ajuns să fie perfect sănătoşi spiritual, orice urmă de suferinţă va dispărea. Durerea lor nu este plăcere pentru Mine, pentru că singurul Meu scop este bunăstarea lor eternă. 4. Aşa cum după un cutremur apar uneori izvoare de apă dulce în zone de deşert, zonele aride fiind astfel irigate şi producând fructe, la fel uneori şocul suferinţei deschide în inima omului izvoare ascunse de apă vie şi în locul nemulţumirilor şi al plângerilor se revarsă din el izvoare de recunoştinţă şi bucurie. (***Psalm 68:67-71***). Imediat ce un copil vine pe lume este cel mai bine pentru el să înceapă să plângă şi să ţipe astfel încât respiraţia sa să se elibereze şi plămânii săi să fie folosiţi la maxim. Şi dacă dintr-un motiv oarecare el nu plânge, trebuie lovit uşor până începe să plângă.

5. La fel este şi cu iubirea perfectă. Eu, uneori, îi fac pe copiii Mei să plângă prin loviturile suferinţei şi ale durerii astfel încât respiraţia rugăciunii să poată curge liber prin plămânii spiritului lor şi astfel să câştige vigoare spirituală şi să aibă viaţă veşnică.

6. ***Crucea este precum o nucă al cărei înveliş exterior este amar, dar nucleul interior este plăcut şi dătător de putere.*** La fel, crucea nu oferă nici un farmec aparenţei exterioare; ***adevărata ei semnificaţie este revelată doar purtătorului crucii;*** el descoperă în ea plăcerile elevate ale păcii spirituale.

7. Când M-am întrupat am purtat dureroasa cruce pentru mântuirea omului, nu numai în cele şase ore ale crucificării Mele sau în timpul celor trei ani şi jumătate ai misiunii Mele, ci în toţi cei treizeci şi trei de ani şi jumătate ai vieţii Mele, ca omul să poată fi eliberat de

---

[39] *"Eu sunt uşa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui."* (***Ioan 10:9***)

[40] *"Căci ştim că, dacă acest corp, locuinţa noastră pământească, se va strica, avem zidire de la Dumnezeu, casă ne făcută de mână, veşnică, în ceruri. Căci de aceea şi suspinăm în acest trup dorind să ne îmbrăcăm locuinţa noastră cea din cer."* (***2 Corinteni 5:1-2***)

© Biblioteca Spirituală

amărăciunea morţii. Aşa cum este dureros pentru un om pur să rămână chiar şi numai câteva minute într-un loc plin de mizerie şi necurăţenie, la fel, cei care îşi au sălaşul în Mine, găsesc că este dezgustător să trăiască printre oameni vicioşi; de aceea, oamenii care se roagă, deranjaţi de mirosul urât al păcatului, au abandonat lumea şi au mers să trăiască ca pustnici în deserturi şi peşteri. Ia aminte la aceasta! Atunci când unii oameni, care au fost ei înşişi păcătoşi, simt că povara păcatului e atât de greu de purtat încât nu mai pot îndura compania propriilor lor semeni, îi părăsesc şi nu mai vor să se întoarcă niciodată la ei, poţi realiza cât de dureroasă şi de grea trebuie să fi fost crucea pe care Eu, fântâna sfinţeniei, a trebuit să trăiesc pentru mai mult de treizeci şi trei de ani în mod constant printre oamenii plini de păcate. A înţelege acest lucru şi a-l aprecia corect este mai presus de puterea minţii umane; chiar şi îngerii doresc să cerceteze acest lucru. (***Petru 1:12***). Deşi ştiau încă înainte de creaţie că Dumnezeu este iubire ei au considerat ca fiind cel mai uimitor şi mai minunat faptul că iubirea lui Dumnezeu a fost atât de mare încât, pentru a-şi salva creaturile şi pentru a le dărui lor viaţa veşnica, El s-a întrupat şi a purtat dureroasa cruce.

8. În această viaţă Eu împart crucea cu cei care sălăşluiesc în Mine şi pătrund în suferinţele lor (***Faptele apostolilor 9:4***). Deşi ele sunt creaturile şi Eu sunt creatorul lor totuşi, aşa precum corpul şi spiritul, deşi entităţi separate, sunt atât de strâns unite încât, dacă cea mai mica parte a corpului simte durerea, spiritul devine imediat conştient de ea, la fel, Eu sunt viaţa şi spiritul copiilor Mei, iar ei sunt corpul şi membrele Mele. Eu împărtăşesc cu ei fiecare durere şi supărare şi la momentul potrivit le alin durerile.

9. Aşa cum Eu am purtat crucea sunt capabil să dau şi să păstrez în perfectă siguranţă pe cei care sunt purtătorii crucii, deşi ei merg prin focul persecuţiei. Eu eram cu cei trei tineri în cuptorul lui Nabucodonosor care, cu toată mânia sa, nu a avut nici o putere să-i rănească[41]. La fel şi cei care prin botezul Sfântului Duh au primit noua viaţă nu vor simţi niciodată focul persecuţiei, nici nu-i va răni nimic, pentru că ei îşi au sălaşul pentru totdeauna în Mine, în pace veşnică şi siguranţă.

Partea a doua

1. În frigul năprasnic al iernii copacii sunt lipsiţi de frunze şi se pare că viaţa s-a depărtat de la ei pentru totdeauna; totuşi, primăvara ei se împodobesc cu frunze şi flori minunate, iar fructele încep să se arate. La fel a fost şi cu Mine în crucificarea şi reînvierea mea şi tot astfel este cu credincioşii mei purtători ai crucii[42]. Deşi ei par să fie striviţi şi omorâţi de crucea lor, ei rodesc totuşi florile minunate şi fructele glorioase ale vieţii eterne care vor rămâne ale lor pentru totdeauna.

2. Altoind un arbore dulce pe unul amar, amândoi simt cuţitul şi amândoi sunt chemaţi să sufere pentru ca cel amar să poarte şi să dea fructe dulci. La fel, pentru a introduce binele în natura rea a omului a fost necesar ca mai întâi Eu Însumi şi apoi credincioşii să suferim agonia crucii pentru ca omul să poată dea în viitor pentru totdeauna fructe bune şi astfel iubirea glorioasă a lui Dumnezeu să fie făcută manifestă.

3. În această lume oamenii te persecută şi te bârfesc. Aceasta nu trebuie să te surprindă sau să te necăjească, pentru că lumea nu este pentru tine un loc de odihnă, ci un câmp de bătălie. Nenorocire ţie, atunci când oamenii lumii te laudă (***Luca 6:26***), pentru că aceasta dovedeşte că tu ţi-ai asumat felul lor de a fi şi obiceiurile lor perverse. Este chiar împotriva naturii şi firii copiilor Mei să fie lăudaţi, pentru că lumina şi întunericul nu pot exista împreună. Dacă de dragul aparenţelor oamenii răi acţionează contrar naturii lor şi încetează să te persecute, necazul tău este şi mai mare pentru că influenta lor se infiltrează în viaţa ta spirituală şi progresul tău spiritual este zădărnicit.

---

[41] *"Iubiților, nu vă mirați de focul aprins între voi spre ispitire, ca și cum vi s-ar întâmpla ceva străin, Ci, întrucât sunteți părtași la suferințele lui Hristos, bucurați-vă, pentru ca și la arătarea Lui să vă bucurați cu bucurie mare."* (***1 Petru 4:12-13***)

[42] *"În toate pătimind necaz, dar nefiind striviți; lipsiți fiind, dar nu deznădăjduiți; Prigoniți fiind, dar nu părăsiți; doborâți, dar nu nimiciți; Purtând totdeauna în trup omorârea lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru cel muritor."* (***2 Corinteni 4:8-11***)

© Biblioteca Spirituală

Mai mult decât atât, a avea încredere în această lume sau în oamenii ei înseamnă a-ţi construi casa pe nisip, pentru că astăzi ei te ridica în slăvi, iar mâine te vor arunca în adâncuri; nu va mai rămâne nici urmă de tine pentru că ei sunt în toate lucrurile nestatornici. Când am mers de Paşte la Ierusalim, ei au strigat într-un singur glas „*Osana Fiului lui David; binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului! Osana întru cei de sus!"* (***Matei 21:9***) şi doar trei zile mai târziu, când au văzut că ceea ce spuneam se opunea vieţii lor de păcat şi egoism, şi-au schimbat imediat atitudinea şi au început să strige „*Răstigniţi-L! Răstigniţi-L!*" (***Luca 23:21***).

4. Dacă, printr-o neînţelegere, unii sau chiar toţi credincioşii se întorc împotriva ta şi îţi provoacă dureri, nu trebuie să fii nefericit; aminteşte-ţi că dacă tu, cu toată cinstea şi credinţa, inspirat fiind de Duhul Sfânt, continui să-ţi faci datoria, Dumnezeu Însuşi şi toate ostile cereşti sunt de partea ta.

Nu-ţi permite să fii descurajat pentru că, iată, va veni timpul când scopurile tale benefice şi iubirea ta lipsită de egoism vor fi făcute cunoscute întregii lumi şi, în prezenţa tuturor, vei fi slăvit pentru serviciul tău plin de credinţă.

Şi Eu, pentru mântuirea oamenilor a trebuit să renunţ la toate; şi Eu am fost uitat de toţi, dar în cele din urmă am recâştigat totul. Nici nu trebuie să fii surprins dacă lumea te ia în deşert, pentru că ea a luat în deşert pe Dumnezeu Însuşi, astfel încât, prin aceasta eşti văzut ca fiind un adevărat fiu al Tatălui tău.

5. Nu presupune că cei care trăiesc în lux şi par să aibă întotdeauna succes în afacerile lor lumeşti, sunt adevăraţi adoratori ai lui Dumnezeu, pentru că adesea adevărul este exact contrariul. Este posibil ca oaia să se rătăcească departe de turmă şi de păstor şi să găsească în junglă iarbă bună, dar ea este tot timpul în pericol de a fi mâncată de animalele sălbatice şi, într-adevăr, aceasta va fi soarta ei în cele din urmă. Dar cele care se adăpostesc în turmă lângă păstor, deşi pot părea bolnave sau slabe, sunt cu certitudine la adăpost de orice pericol şi sunt ocrotite de păstor. Aceasta este diferenţa dintre credincioşi şi necredincioşi.

6. Viaţa credinciosului şi cea a necredinciosului par la început foarte asemănătoare dar, atunci când se apropie sfârşitul, ele sunt la fel de diferite ca şarpele şi viermele de mătase. Şarpele, indiferent de cât de multe ori îşi schimbă pielea el rămâne tot şarpe; însă viermele de mătase, atunci când iese din gogoaşa care îl ascunde devine o nouă fiinţă şi, transformându-se într-un fluture graţios, începe să zboare. La fel şi credinciosul, lăsând deoparte corpul său, intră într-o stare de glorie spirituală şi urcă pentru totdeauna în cer, acolo unde păcătosul, după moarte, rămâne tot păcătos.

Deşi viermele de mătase închis în gogoaşă este într-o stare de chin şi de luptă aşa cum este şi omul pe cruce, totuşi chiar această stare de luptă şi dificultate da putere aripilor sale şi îl pregăteşte pentru viaţa ce va să vină. La fel şi copiii Mei, atât cât sunt în corp sunt într-o stare de lupta spirituală şi de conflict; ei caută eliberarea oftând şi dorind-o dar, prin purtarea crucii, Eu le dau putere şi astfel ei devin pe deplin pregătiţi şi gata pentru viaţa veşnică (***Romani 8:23***).

În toiul acestei lupte spirituale, chiar în clipele în care ei îşi poartă crucea, Eu le dau cu adevărat minunata pace a inimii pentru ca îndrăzneala lor să fie neştirbită. De exemplu, atunci când un martir credincios al Meu M-a urmat cu gândul şi cu fapta, duşmanii săi l-au luat şi l-au spânzurat de un copac cu capul în jos. În această situaţie pacea minţii sale a fost atât de profundă încât nu conştientiza deloc durerea şi umilirea la care fusese supus şi întorcându-se către cei care îl persecutau, le-a spus: „*Modul în care voi m-aţi tratat nu mă supără şi nici nu mă descurajează, pentru că eu nu mă pot aştepta la nimic altceva de la o lume în care totul este răsturnat şi în care nimeni nu poate vedea nimic corect. Conform cu propria voastră natură voi m-aţi aşezat astfel crezând că sunt cu susul în jos, dar în realitate eu stau bine. Aşa cum un diapozitiv este pus în lanterna magică invers, dar imaginea este arătată corect, la fel şi acum, deşi în ochii lumii eu sunt cu capul în jos, eu, pentru totdeauna, stau drept în faţa lui Dumnezeu şi a lumii cereşti şi mă rog Lui pentru această cruce glorioasă*."

8. Pentru credincioşi ar fi uneori mai uşor să devină martiri în numele Meu, dar Eu am nevoie şi de martori vii care să se ofere zilnic ca jertfe vii pentru salvarea celorlalţi. Pentru că ***a muri este uşor, dar este greu să trăieşti pentru că viaţa credinciosului este o moarte***

© Biblioteca Spirituală

zilnică.[43] Dar cei care sunt astfel gata să-şi dea viaţa pentru Mine vor împărtăşi gloria Mea şi vor trăi cu Mine pentru totdeauna în plenitudinea bucuriei.

9. Dacă durerea şi suferinţa, necazul şi supărarea se vor aduna precum norii şi vor umbri pentru o perioadă soarele dreptăţii, ascunzându-l vederii voastre, să nu deznădăjduiţi, pentru că, în cele din urmă, acest nor al supărării va coborî în averse ale binecuvântării asupra capului vostru, iar soarele dreptăţii va răsări deasupra voastră pentru a nu mai apune nicioda-tă[44].

VI. RAIUL ŞI IADUL[45]

Partea întâi

Discipolul: Ce sunt raiul şi iadul şi unde se află ele?

Maestrul: 1. ***Raiul şi iadul sunt cele două stări opuse ale sufletului.*** Ele îşi au originea în inima omului, iar bazele lor sunt puse chiar în această lume. Deoarece omul nu îşi poate vedea propriul său spirit, la fel, el nu poate vedea nici aceste două stări ale sufletului. Dar el le experimentează interior, aşa cum simte durerea când este lovit sau gustul dulce când mănâncă dulciuri. Rana făcută de lovitură se poate agrava până când provoacă cea mai mare durere şi, în cele din urmă, se ajunge la moarte şi descompunere; pe de altă parte, dulceaţa poate întări forţa omului. În acelaşi mod, durerea unui act păcătos şi fericirea unei fapte bune pot, într-o anumită măsură, să iasă imediat în evidenţă; totuşi adevărata pedeapsă sau răsplată pentru acestea vor apărea doar când se intră în tărâmul spiritual.

2. În această lume omul nu este niciodată mulţumit mult timp cu un singur lucru şi este permanent în căutarea unei schimbări a mediului înconjurător. Pentru că este clar că lucrurile trecătoare ale acestei lumi nu pot să-l mulţumească niciodată pe deplin. Pentru că el doreşte ceva stabil, neschimbător şi întotdeauna plăcut gusturilor şi dorinţelor sale. Când în această căutare el găseşte această realitate în Mine, dorinţa pentru orice fel de schimbare dispare, deoarece nimeni nu creşte plictisit de o societate perfectă şi de fericirea deplină pentru că aceasta este o cerinţă atât a corpului, cât şi a spiritului. Cu adevărat, obţinerea păcii adevărate este singurul scop al sufletului uman. Uneori, apare în inima omului fără nici un gând sau dorinţă a sa proprie, o senzaţie instantanee de plăcere sau durere care este o emanaţie a lumii spirituale a raiului sau iadului. Acestea vin la el iarăşi şi iarăşi, încetul cu încetul; una dintre aceste senzaţii predomină, conform cu obiceiurile sale spirituale şi, prin cultivarea perseverentă a uneia dintre ele, el face alegerea finală. În acest mod, fundamentul raiului sau al iadului se construieşte în inima omului cât timp el este în această lume şi, după moarte, el intră în acea stare pentru care dorinţele sau pasiunile din viaţa sa l-au pregătit.

3. Unii spun că dorinţa este rădăcina întregii dureri şi amărăciuni, de aceea nu este corect să-ţi doreşti fericirea în cer sau în comuniunea cu Dumnezeu, pentru că mântuirea constă în omorârea tuturor dorinţelor. A spune acest lucru este o prostie la fel de mare ca şi a-i spune unui om însetat să-şi omoare mai întâi setea, în loc de a lua apă pentru a bea, pentru că setea sau dorinţa este parte a vieţii înseşi. ***A îndepărta dorinţa sau setea fără a o satisface înseamnă a distruge viaţa şi aceasta nu înseamnă mântuire, ci moarte.*** Aşa cum setea implică apă, iar apa este menită să domolească setea, la fel, existenţa dorinţei în suflet implică existenţa păcii şi a adevăratei fericiri. ***Când sufletul îl găseşte pe Acela care a sădit în el această dorinţă, el obţine o satisfacţie mult mai mare decât omul însetat după ce bea apă şi această satisfacere a dorinţei sufletului noi o numim rai.***

4. Există mulţi în această lume asemenea omului care a murit de sete deşi era în mijlocul apelor nemărginite ale oceanului, pentru că apa de mare nu poate potoli setea şi nici salva viaţa.

---

[43] *"Mor în fiecare zi! V-o spun, fraţilor, pe lauda pe care o am pentru voi, în Hristos Isus, Domnul nostru"* (***1 Corinteni 15:31***)

[44] *"Adevărat, adevărat zic vouă că voi veţi plânge şi vă veţi tângui, iar lumea se va bucura. Voi vă veţi întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie. Femeia, când e să nască, se întristează, căci a venit ceasul ei; dar după ce a născut copilul, nu-şi mai aduce aminte de durere pentru bucuria că s-a născut om în lume. Deci şi voi acum sunteţi trişti, dar iarăşi vă voi vedea şi se va bucura inima voastră şi bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi."* (***Ioan 16:20-22***)

[45] *"Vezi cea mai amplă descriere a Raiului şi Iadului în „RAIUL ŞI IADUL" de Emanuel Swedemborg, n.r."*

© Biblioteca Spirituală

La fel, există oameni care trăiesc în oceanul fără margini al iubirii şi totuşi, din cauza faptului că apa proaspătă a graţiei lui Dumnezeu este pentru ei amară datorită neascultării şi păcatului lor, ei mor de sete. Dar pentru cei care se căiesc de pe urma păcatelor lor şi se întorc către Mine, izvoare de apă vie vor ţâşni din acel ocean al iubirii şi ei vor găsi în Acela care îi iubeşte satisfacţia şi pacea eternă. Aceasta este ceea ce noi numim paradis sau rai.

5. Există mulţi care au exprimat un astfel de ataşament şi o astfel de iubire pentru lume încât, în ciuda exemplului şi învăţăturilor copiilor Mei, deşi inimile lor sunt deseori ridicate către cer ele sunt totuşi atrase în jos de forţa gravitaţiei, precum pietrele care au fost aruncate în sus şi cad înapoi în lume, alunecând în cele din urmă în iad. Dar, arunci când omul îşi întoarce inima către Mine cu adevărată pocăinţă, Eu purific templul inimii sale cu biciul iubirii şi îl transform în sălaş ceresc pentru Regele regilor. Această viaţă pământească este astfel orânduită încât gloria şi pompa regilor există doar astăzi, iar mâine sunt amestecate în praf. Dar cei care devin fiii Împărăţiei lui Dumnezeu au glorie şi onoare, tronuri şi coroane, iar regatul lor, care este raiul, nu are hotar.

6. Pentru a-şi mări plăcerile păcătoşii fură lucrurile bune ale altora şi iată de ce oamenii, atât cei buni, cât şi cei răi, îşi încuie casele atunci când pleacă de acasă. Bunurile trebuie închise în casă atâta timp cât inimile oamenilor sunt încuiate faţă de Stăpânul şi Creatorul lor. Când, totuşi, lăcaşul inimii se va deschide Lui, care bate mereu la uşa noastră[46] dorinţele inimii se vor împlini. Atunci nu va mai fi nevoie să vă încuiaţi casele pentru că, în loc ca oamenii să-şi fure unul altuia bunurile şi să-şi facă unul altuia tot felul de necazuri, cu toţii se vor sluji unul pe altul în iubire. Pentru că atunci când oamenii îi dau lui Dumnezeu ceea ce îi datorează, ei caută doar binele. Astfel ei intră în pacea şi bucuria Sa măreaţă: acesta este paradisul.

7. Atunci când Eu Mi-am dat viaţa pe cruce pentru fiii oamenilor pentru a putea salva păcătoşii de la iad şi a-i conduce în cer, doi hoţi, unul de-o parte a Mea şi celălalt de cealaltă parte, şi-au întâmpinat moartea odată cu Mine. Deşi, în aparenţă, toţi trei am suferit o soartă asemănătoare, din punct de vedere spiritual a existat o mare diferenţă. Unul dintre ei şi-a închis inima faţă de Mine şi şi-a întâmpinat moartea fără a se căi; celălalt, însă, şi-a deschis inima către Mine, pocăindu-se cu adevărat şi, în comuniune cu Mine, a găsit viaţa; chiar în acea zi el a intrat cu Mine în rai (***Luca 23:39-43***). ***Acest paradis nu există numai dincolo de mormânt, ci se naşte în inimile oamenilor acum, deşi este ascuns de ochii lumii***[47]. Un martir credincios al Meu a fost pe punctul de a muri după ce a suferit torturi de neimaginat în mâinile persecutorilor săi; el era însă atât de plin de bucuria cerească încât s-a întors către ei şi le-a spus: „*O, dacă mi-aş putea deschide inima către voi să vă arăt locul minunat pe care îl am şi pe care lumea nici nu mi-l poate da, nici nu mi-l poate lua! Atunci aţi fi convinşi de adevărul Său, dar aceasta este mana ascunsă care nu poate fi văzută!*" După moartea sa, oamenii proşti care îl torturaseră i-au scos inima şi au despicat-o, sperând să găsească ceva preţios în ea, dar nu au găsit nimic, pentru că realitatea acelui cer este cunoscută doar celor care o acceptă şi o găsesc în bucuria lor.

8. Pântecele Mariei în care, în formă carnală, Eu Mi-am avut sălaşul pentru câteva luni, nu a fost un loc atât de binecuvântat ca inima credinciosului în care, pentru totdeauna, Eu îmi am casa şi din care fac un paradis (***Luca 9:27-28***).

9. Există mulţi care tânjesc după paradis şi totuşi trec pe lângă el datorită propriei lor prostii. Un sărman cerşetor a stat timp de douăzeci şi unu de ani într-o cameră în care era ascunsă o comoară; el a fost atât de consumat de dorinţa de a fi bogat încât a strâns toţi bănuţii pe care i-a primit. Totuşi, a murit într-o stare mizerabilă de sărăcie, complet inconştient de comoara pe care stătea de ani de zile. Deoarece a stat atât de mult timp în acelaşi loc s-a bănuit că sub acel loc trebuie să fie îngropat ceva valoros. Guvernatorul a săpat în acel loc şi a descoperit o mulţime de lucruri de valoare care şi-au găsit loc în trezoreria regală. Cuvântul Meu este lângă tine, - în gura şi în inima ta.

10. Cei care nu cunosc nimic despre viaţa spirituală spun că este imposibil să

---

[46] *"Iată, stau la uşă şi bat; de va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el şi el cu Mine."* (***Apocalipsa 3:20***)

[47] *"Căci, iată, Împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru."* (***Luca 17:21***)

© Biblioteca Spirituală

experimentezi pacea şi bucuria cerească adevărată în această lume marcată de nenorocire. Dar aşa cum cineva găseşte ici şi colo în mijlocul câmpurilor îngheţate din regiunile polare izvoare de apă fierbinte, la fel, în mijlocul acestei lumi reci şi plină de amărăciune cei care au experienţa vieţii spirituale pot găsi în inimile credincioşilor izvoare odihnitoare de pace cerească, pentru că focul tainic al Sfântului Duh străluceşte în ele.

11. Deşi Dumnezeu a creat toţi oamenii din acelaşi sânge şi după chipul şi asemănarea Lui El i-a făcut diferiţi în caracter, temperament şi putere. Pentru că, dacă toate florile din lume ar fi de aceeaşi culoare şi ar avea acelaşi parfum, atunci faţa pământului şi-ar pierde tot farmecul. Razele soarelui, trecând prin sticla colorată, nu schimbă culorile, ci doar le scot la iveală frumuseţea şi farmecul lor diferit, minunat. În acelaşi mod, soarele dreptăţii, atât în această lume, cât şi în cer, prin intermediul virtuţilor credincioşilor date de la Dumnezeu şi prin intermediul sfinţilor, manifestă permanent gloria şi iubirea Sa nemărginită. Astfel, Eu sălăşluiesc în ei şi ei în Mine, şi ei vor avea parte de bucurie veşnică.

Partea a doua

Discipolul: Maestre, unii oameni spun că mângâierea şi bucuria pe care o simt credincioşii nu sunt decât produsul propriilor lor gânduri şi idei. Este adevărat?

Maestrul: 1. Acea mângâiere şi pace pe care credincioşii o au în ei înşişi se datorează prezenţei Mele în inimile lor şi influenţei dătătoare de viaţă a plenitudinii Sfântului Duh. În ceea ce-i priveşte pe cei care spun că această bucurie spirituală este doar rezultatul gândurilor inimii, aceştia sunt precum omul prost care a fost orb din naştere şi care, iarna, obişnuia să stea în razele soarelui pentru a se încălzi. Când l-au întrebat ce gândea despre razele soarelui, el a negat cu încăpăţânare că soarele ar exista şi a spus: „*Această căldură pe care o simt acum în exterior provine din interiorul meu şi nu este decât efectul puternic al gândurilor mele. Este un nonsens pur faptul că oamenii îmi spun despre ceva ce seamănă cu o minge de fotbal ce atârnă pe cer*." Luaţi seama, de aceea, ca nu cumva cineva să vă prindă cu „*filosofii şi deşertăciuni*" conform tradiţiilor oamenilor şi cunoaşterii rudimentare a acestei lumi.

2. Dacă adevărata fericire ar fi depins de gândurile omului, atunci toţi filosofii şi gânditorii profunzi ar fi fost plini până la refuz de ea. Dar, cu excepţia acelora care cred în Mine, cei care sunt înţelepţi în filosofia acestei lumi sunt complet lipsiţi de fericire, cu excepţia unui tip de plăcere trecătoare pe care şi-o extrag din respectarea anumitor reguli proprii.

Dar Eu am creat astfel omul încât el are capacitatea naturală de a primi Duhul Sfânt. Doar prin intermediul Său el este capabil să primească această bucurie şi viaţă cerească. Aşa cum în cărbune există o înclinaţie naturală de a primi focul, dar fără oxigen focul nu poate pătrunde în el, la fel, dacă oxigenul Duhului Sfânt nu intră în sufletul unui om, acesta va rămâne în întuneric şi nu se va bucura niciodată de pacea adevărată şi durabilă[48].

3. Această înclinaţie a inimii şi a gândurilor omului este precum cea a corzilor unei chitare sau viori. Când aceste corzi sunt întinse şi armonizate între ele, atunci prin atingerea lor cu arcuşul se aude o muzică încântătoare; dar dacă nu se face aceasta, atingerea arcuşului produce doar sunete discordante. Producerea sunetelor minunate, atunci când corzile se armonizează între ele, este dependentă de aer prin a cărui foiţă şi vibraţie sunetul este propagat către ureche. În acelaşi mod, pentru a armoniza gândurile oamenilor prezenta respiraţiei întăritoare a Duhului Sfânt este necesară. Atunci când aceasta este prezentă, curenţi cereşti de aer şi de armonii se vor produce în inimile oamenilor, atât în această viaţă, cât şi în cer.

Discipolul: Maestre, uneori realizez că pacea şi fericirea s-au depărtat de la mine. Este aceasta din cauza unui anumit păcat al meu sau există un alt motiv necunoscut mie?

Maestrul: 1. Da, aceasta se datorează uneori neascultării dar, din când în când, Eu par a-Mi părăsi copiii pentru o scurtă perioadă şi atunci ei se simt singuri şi neliniştiţi. Atunci, cât ei sunt în această stare, Eu le pot revela eu-rile lor actuale şi adevărata lor slăbiciune şi-i pot învăţa că fără Mine ei nu sunt decât oase uscate, astfel încât ei să nu-şi uite condiţia esenţială într-o

[48] *"Vântul suflă unde voieşte şi tu auzi glasul lui, dar nu ştii de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu ori-cine e născut din Duhul."* (***Ioan 3:8***)

© Biblioteca Spirituală

stare constantă de repaos şi de pace şi, considerându-se a fi Dumnezeu, să cadă din mândrie în pedeapsa iadului. Astfel, ei sunt pregătiţi şi învăţaţi; şi când ei vor sălăşlui cu umilinţă şi blândeţe în Mine, cel care I-a creat, se vor bucura de eterna fericire în cer.

2. Uneori se întâmplă că atunci când intru în sufletul copiilor Mei şi Îi umplu cu plenitudinea spiritului, ei revarsă o asemenea fericire şi bucurie divină, încât nu pot să îndure gloria şi binecuvântarea pe care o primesc şi intră într-o stare de inconştienţă a corpului fizic. Pentru că această carne şi acest sânge nu pot moşteni Împărăţia lui Dumnezeu, nici lucrurile temporare nu pot moşteni lucrurile eterne, până când oamenii nu sunt eliberaţi de puterea morţii şi ridicaţi în glorie[49]. Atunci voia Mea va fi făcută pe pământ în fiecare creatură, precum se face ea în cer. Atunci, durerea şi suferinţa, necazul şi oftatul, amărăciunea şi moartea vor dispărea pentru totdeauna şi toţi copiii Mei vor intra în Împărăţia Tatălui Meu, care este bucurie în Du-hul Sfânt, şi vor împăraţi pentru totdeauna[50].

Rugăciune:

Maestrul meu drag, binecuvântările şi darurile Tale numeroase mi-au umplut până la refuz inima de recunoştinţă şi elogii, dar elogiile inimii şi ale limbii nu îmi sunt de ajuns până când nu-mi demonstrez prin faptele mele că viaţa mea este devotată servirii Tale. Îţi mulţumesc şi te laud pe Tine, căci Tu m-ai adus, aşa nemerituos cum sunt, din moarte la viaţă şi m-ai făcut să mă bucur alături de Tine în iubire. Eu nu mă cunosc aşa cum ar trebui, nici pe mine şi nu-mi ştiu nici nevoile mele dureroase, dar Tu, o, Tată, îţi cunoşti perfect creaturile şi cunoşti şi nevoile lor. Nici eu însumi nu mă pot iubi pe mine aşa cum Tu mă iubeşti. A mă iubi pe mine cu adevărat înseamnă a mă iubi cu sufletul, cu acea iubire nesfârşită care mi-a dat fiinţă şi acea iubire eşti Tu Însuţi. De aceea Tu mi-ai dat o singură inimă, ca ea să poată fi centrată doar asupra Ta, Cel care ai creat-o.

Maestrul meu drag, este mult mai bine a fi aşezat la picioarele Tale decât a sta pe cel mai mare tron al pământului, pentru că aceasta înseamnă să fiu întronat pentru totdeauna în împărăţia eternă. Acum mă ofer pe mine însumi ca un sacrificiu arzător pe altarul acestor sacre picioare. Acceptă-mă cu milostivire şi unde vei voi şi cum vei voi Tu, foloseşte-mă în slujba Ta. Pentru că Tu eşti eu şi eu îţi aparţin Ţie, Tu care ai luat această mână de praf, m-ai făcut după chipul Tău şi mi-ai dat dreptul de a deveni fiul Tău.

Toată cinstirea şi gloria şi lauda şi mulţumirea Ţie, în vecii vecilor, Amin!

---

[49] *"Carnea şi sângele nu pot să moştenească Împărăţia lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu moşteneşte nestrică-ciunea. Iată, taină vă spun vouă: Nu toţi vom muri, dar toţi ne vom schimba, Deodată, într-o clipire de ochi la trâmbiţa cea de apoi. Căci trâmbiţa va suna şi morţii vor învia nestricăcioşi, iar noi ne vom schimba. Căci trebuie ca acest trup stricăcios să se îmbrace în nestricăciune şi acest trup muritor să se îmbrace în nemurire."* (***1 Corinteni 15:50-53***)

[50] *"Şi noapte nu va mai fi; şi nu vor avea trebuinţă de lumina lămpii sau de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu le va fi lor lumină şi vor împărăţi în vecii vecilor."* (***Apocalipsa 22:5***)

© Biblioteca Spirituală